XX. évfolyam 35. szám

Ára: 1 forint

1964. augusztus 27

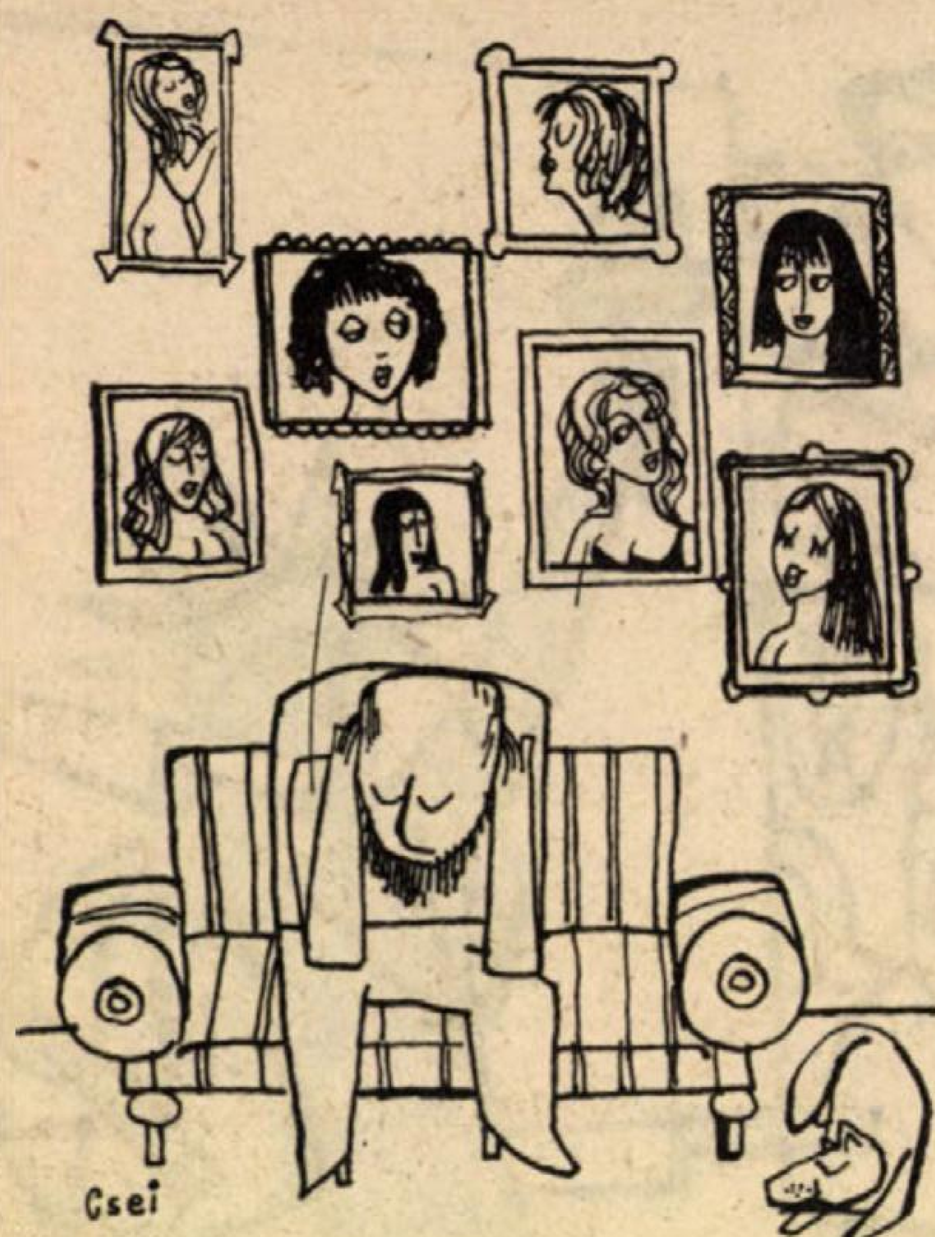

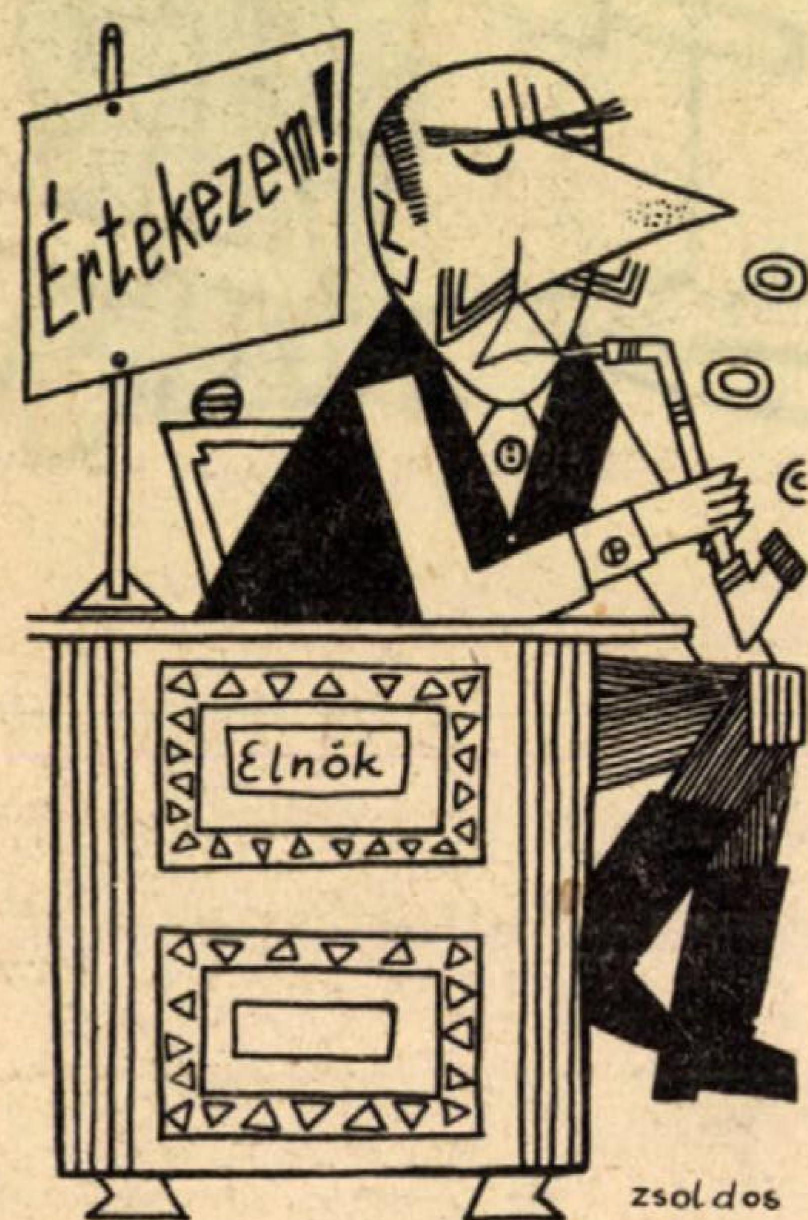
Várnai György rajza

VESZÉLYES MUTATVÁNY

Magány

Eltávolodott a tagságtól...

Ketten beszélnek

— Nézzen rám, uram... Csont és bőr vagyok, teljesen tönkrementem. Gyomorszűkület, állandó viszketegség, általános idegösszeroppanás. Mi lesz velem? Mi lesz velem??

— Ennyire szereti?

— Belegebedek. Nőt ennyire még nem szerettek. Este, midőn lefekszem, halkan kiejtem a nevét és sírógörcsöt kapok.

— Rettenetes.

— A múltkor megláttam őt az utcán, a másik oldalon ment, úgy mostak fel jó emberek.

— Férjes asszony?

— Csudákat. Szabad, mint a madár. De nem kellek neki. Már akkor sem kellettem, amikor még egészséges és erős voltam. Most pedig, hogy így tönkrementem miatta, kacag. Kacag — érti?

— Megvallotta már neki, hogy szereti?

— Hahahahaha. Hogy megvallottam-e? Azzal kezdtem, hogy száz szál vörös rózsát küldtem a lakására. Decemberben! Még most is fizetem az ótépét. És a rózsák mellé két sort. Csak ennyit: „Meghalok, ha nem lesz az enyém. Fergács."

— Mi az, hogy Fergács?

— A nevem.

— Ja úgy. És ő?

— Még csak nem is felelt. Válaszra sem méltatott. De én nem csüggedtem. Írtam ekkor hozzá egy verset. Egy lázas, szenvedélyes költeményt. Száznyolcvan sort tett ki. Tudja maga, hogy nekem száznyolcvan sort írni micsoda munka?

— Képzelem.

— A szívem vérivel írtam. A legtöbb helyen még rímelt is. És elküldtem neki a verset külön futárral.

— És?

— Semmi. Még csak nem is felelt. Még csak azt sem mondta, hogy menjek a fenébe. Semmi. Mintha nem ember volnék, hanem egy kutya. Vagy egy tárgy. Vagy még az se. Ettől kezdve fogyni kezdtem. Uram, én félév alatt harmincöt kilót fogytam miatta.

— Nézze, pusztán fogyással nem lehet megfőzni egy nőt.

— Tudom. Volt egy kis apai örökségem, pénzzé tettem és vettem egy gitárt. És minden este elmentem az ablaka alá, szerenádot adni.

— Hol lakik a hölgy?

— A Népszínház utcában. A harmadik emeleten. De én énekeltem minden este kilenc órától reggel hatig. Fagyban, hóban, szélben — énekeltem.

— És?

— Egyszer gyertya gyulladt az ablakában. De kiderült, hogy csak rövidzárlat van a házban. Más nem történt. És most itt állok, tönkremenve. Gyomorszűkület, állandó viszketegség, általános idegösszeroppanás. Bele fogok pusztulni. Nem tudok élni nélküle. Mondja, mit tegyek?

— Van telefonja a hölgynek?

— Van.

— Hívja fel. Mondja meg, hogy szívesen látja este félkilenckor, italról és magnetofonról gondoskodott, hozzon pizsamát és fogkefét.

— Így?

— Persze. Határozottan, fölényesen, könnyedén. Szedje össze magát.

*

— Ember! Most már csakugyan siralmasan néz ki! Mi történt? Mégsem hívta fel?

— De igen. Úgy, ahogy maga mondta.

— És nem jött el?

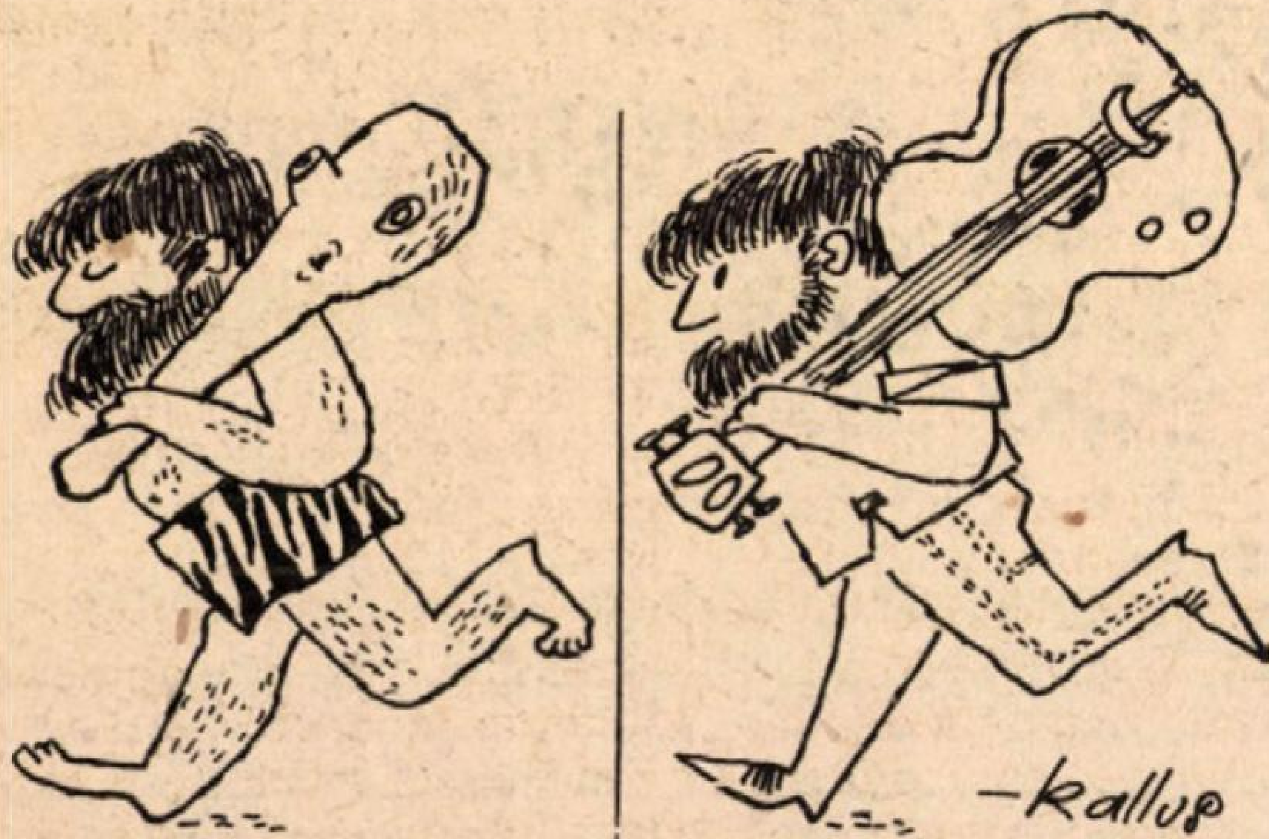
— De igen. Félóra múlva ott volt.

— De hát akkor mi a baj?

— Nem tudom kitenni a lakásomból.

t. l.

Az ember fejlődése

Régen ... most ...

Potyog a szalma

– Értsd meg már, Riska, hogy ez nem istálló, ez országút!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ITT A TELEK, HOL A TELEK?!

1963. augusztus 11-én nyertem egy kis balatoni telket a Televízió „Üdülőknek-üdülőkről" című műsorának vetélkedőjén. Miközben boldogan fogadtam a rokonok, valamint az ismerősök gratulációit, az járt az eszemben, hogy férjemmel és kisfiammal jövőre talán már a saját víkendházunkban fogjuk tölteni a nyári szabadságot! De az élet, sajnos közel sem ilyen egyszerű...

Még 1963. augusztusában írtam az OTP siófoki fiókjának. Kértem, közöljék, hogy mi a teendőm? (Ugyanis a telkek értékesítését az Országos Takarékpénztár bonyolítja le.)

Siófokról azt válaszolták, hogy legyek nyugodt, a telekkönyvi hivatal rövidesen megküldi a végzést; tudniillik, hogy a telket a nevemre írták. Ezt követőleg pedig a Balatonszabadi Tanács fog majd levélben értesíteni arról, hogy a telek birtokbaadása végett mikor és hol kell megjelennem.

A telekkönyvi hatóság végzését novemberben, annak rendje és módja szerint megkaptam, de a Tanács értesítésére hiába vártam egész télen.

1964. április 14-én, azaz kerek nyolc hónappal győzedelmes tévé szereplésem után, aránylag higgadt ajánlott levelet írtam Balatonszabadira telek ügyben, ám mind a mai napig nem érkezett rá válasz.

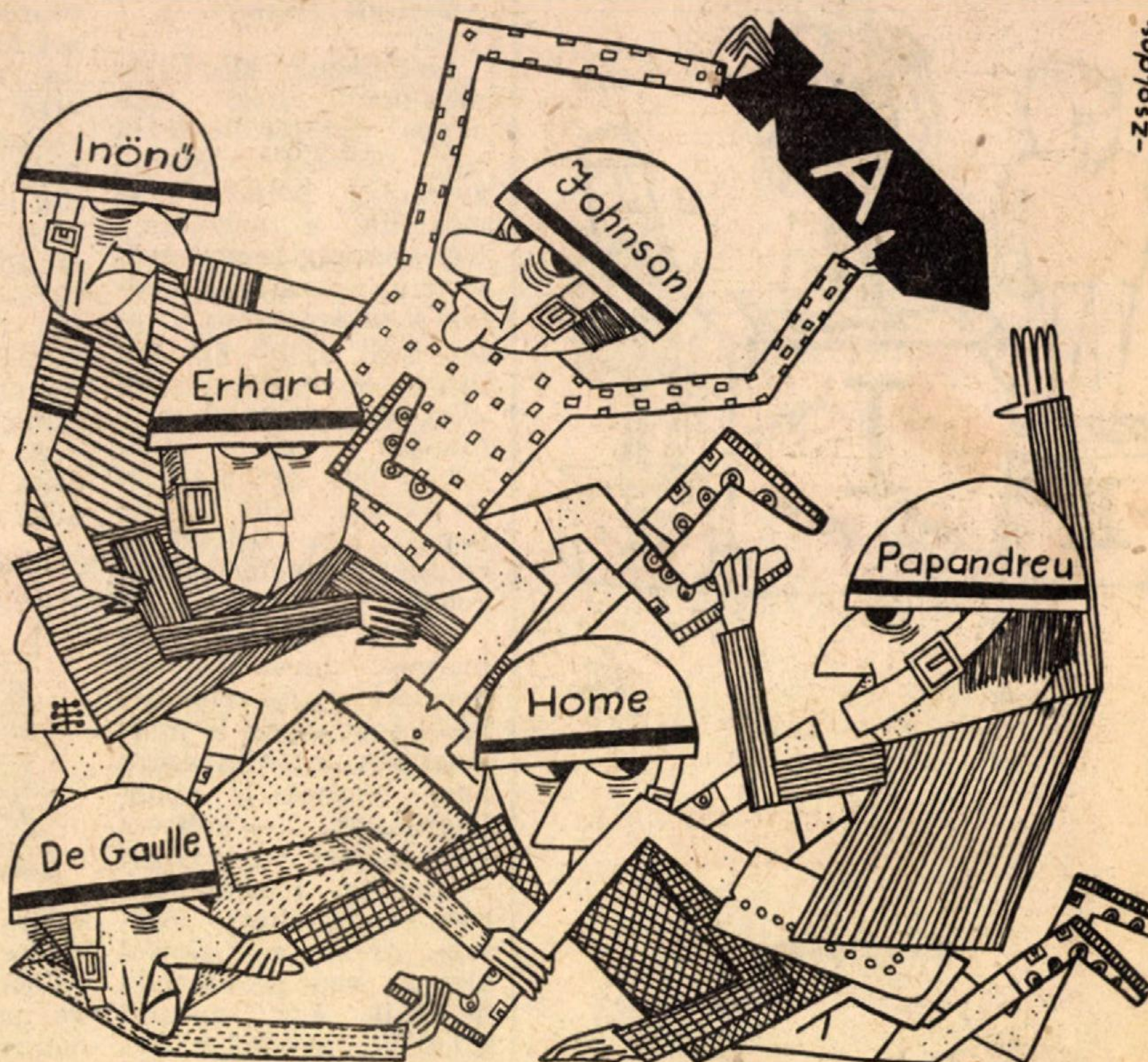
Úgy látszik, az 1963. augusztus 11-i műsor vetélkedőjének tulajdonképpen ez a legnehezebb feladata. – a nyeremény átvétele...

Ince Lászlóné

Bp. XIV., Kerékgyártó u. 146.

NATO-rugby

Zsoldos Sándor rajza

HAJNALI telefon

Egy amerikai polgár, az Egyesült Államok Ohio államának Richmond nevű városkájában helyi idő szerint éjféltájt telefonon felhívta Kai-Uwe von Hassel nyugatnémet hadügyminisztert. A pontosság kedvéért idézzük a hamburgi „Der Spiegel" erről szóló jegyzetét:

„Kai Uwe von Hassel, 51 éves szövetségi hadügyminisztert bonni lakásán éjjel 4 óra 50 perckor felköltötte egy amerikai, aki egy Richmondban (USA, Ohio állam) végbemenő party résztvevőjeként mutatkozott be és közölte a miniszterrel: Meg akartuk próbálni, elérhető-e a szövetségi köztársaság hadügyminisztere ilyen korán telefonon. Hassel angol nyelven megköszönte a zavarást és további jó mulatást kívánt a party résztvevőinek." Eddig a hír.

Abban a szerencsés helyzetben vagyunk, hogy kiegészíthetjük a szűkszavú híradást és közölhetjük kedves olvasóinkkal a hajnali telefonbeszélgetés egész lefolyását. Privát forrásból származó értesüléseink szerint a beszélgetés így folyt le:

Amikor a bonni telefonközpont megkapta az USA-ból érkező telefonhívás avizióját, azonnal felhívta a hadügyminisztérium ügyeletét, ahol az ügyeletes tiszt megnyomott egy gombot és lelkileg előkészítette főnökét, hogy az Egyesült Államokból hívják telefonon. Kai Uwe von Hassel villámgyorsan felfogta a helyzet komolyságát. Ez érthető is: hajnali 4 óra 50, USA, a dolognak veszedelmesen forró volt a tapintása. Von Hassel, hadügyminiszter és lelkes híve a sokoldalú NATO atomütőerőnek, első gondolata tehát az volt, hogy – ütött az óra! Erre felpattant, és mire megszólalt a telefon, hogy közvetítse a talán történelmi jelentőségű beszélgetést, Kai Uwe von Hassel már fejére is tette a fényképekről közismert katonasapkáját. Éppen azt illesztgette helyre, amikor megszólalt a telefon. Hassel jobb kezével lekapta a kagylót és bal kezét a „vigyázz" állásnak megfelelő pozícióba vágta, amikor rá kellett döbbennie, hogy lecsúszott a pizsamanadrágja. Komoly helyzet. Méghozzá a szemüvegét sem találta. További bonyodalom abból adódott, hogy a szolgálati szabályzat előírása szerint ilyen helyzetekben a hadügyminiszter ujjának azon a gombon kell nyugodnia, amely szükségesetben riadózza az egész Bundeswehrt, az egész kormányt, a sajtót, az áttelepültek harci egyesületeit és a sok katonaegyletet, amelyek egyáltalán nem gittegyletek. De honnan vegyen egy miniszter szabad ujjat egy ilyen fontos gombhoz, amikor egyik kezével a telefonkagylót szorongatja, másik kezével lecsúszott nadrágját iparkodik megszabadítani Newton törvényének hatásától és harmadik kezével szemüvegét keresné, hogy tisztán lásson. Utóvégre egy nyugatnémet hadügyminiszternek sincs kettőnél több keze.

A helyzet kritikussá vált. De egy hadügyminiszter azért hadügyminiszter, hogy feltalálja magát kritikus helyzetekben. Von Hassel is feltalálta magát. Nadrágját és szemüvegét sorsára bízta, a vigyázzállásnak megfelelő balkéztartásról is lemondott, s e helyett bal kezének majdan történelmi legendákba kerülő mutatóujját a gombra helyezte. Így kezdődött a történelmi jelentőségű beszélgetés.

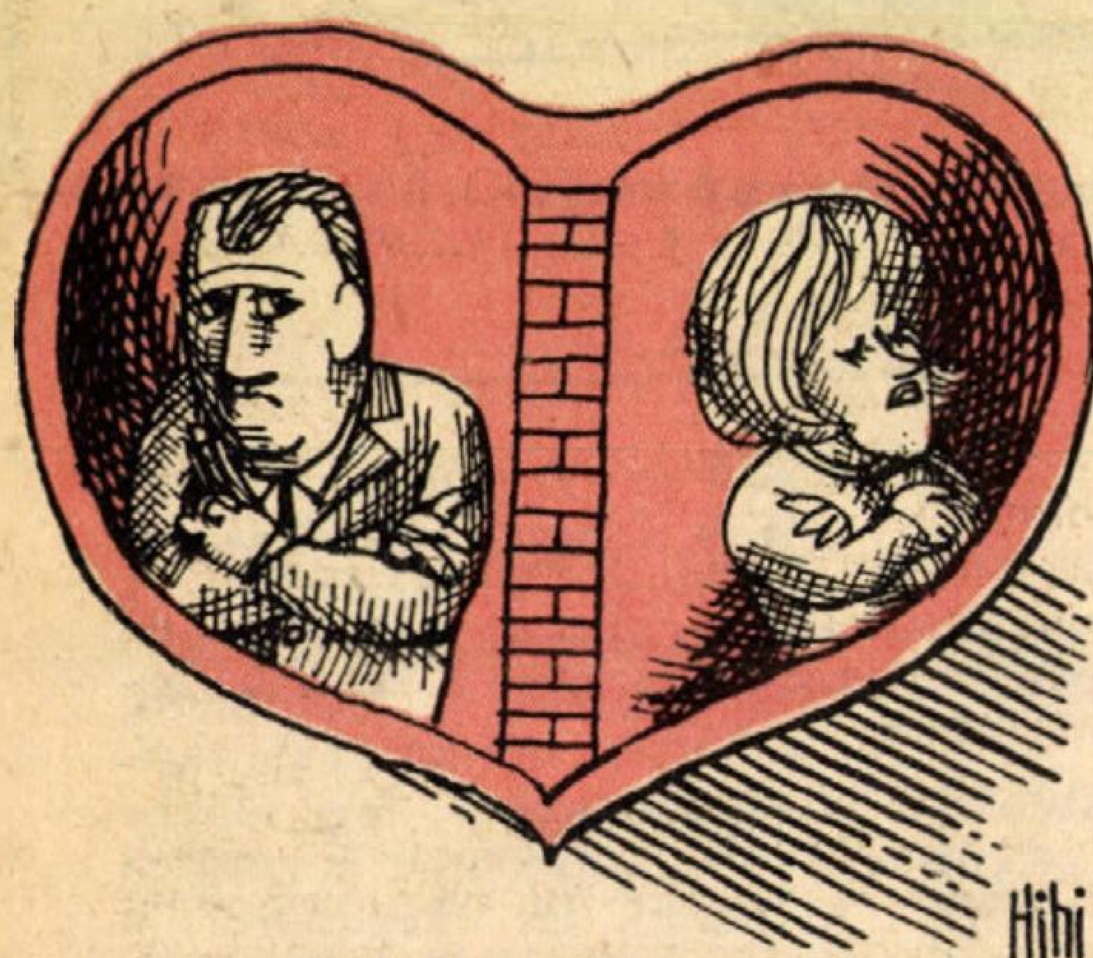
A richmondi polgár borízű hangon így kezdte: How do you do Mister Kei Juue Hassel? Von Hassel kissé zavarba jött és ezért így válaszolt: Jawohl, Sir! Mire Richmond: Csak meg akartuk próbálni – a továbbiakban lásd fenn a Spiegel hiteles szövegét. Ekkor Mister Kei Juue levette ujját a gombról és sürgősen nadrágja után nyúlt, majd ismét feladta ezt a műveletet és kitapintotta a szemüvegét, hogy végre világosan lásson. Ekkor kívánt további jó mulatást az éjféltájt vigadozó richmondi polgároknak. A továbbiakban Richmond letette a kagylót, von Hassel levetette a sapkáját, felhúzta a nadrágját és remegő térdekkel leült az ágya szélére. A világ nagy veszélytől menekült meg.

(técsi)

A csempész-verseny eredménye

Leválasztás

LEVÉL a gyümölcsöző együttműködésről

Tisztelt Uram!

Lakóházuk közelében majdnem négy hónappal ezelőtt bezártak egy Közért zöldség-, gyümölcs boltot, mert meszelik a helyiséget. Két hónapig semmi sem történt, hozzá sem kezdtek a tatarozáshoz s talán még újabb két hónapig sem fejezik be. „Végezték volna el ezt a munkát — írja — áprilisban egy hét alatt és ne zárták volna be hónapokig az üzletet a zöldség és gyümölcs szezonban."

Ennyit idéznék csak mérges leveléből, ha nem írt volna még néhány sort ennél is mérgesebben, nyilván azért, hogy bennem is nyugtalanságot keltsen. Ugyanebben a házban — írja ön a továbbiakban — az állami zöldség-, gyümölcs üzlettől ajtónyi szomszédságban működik egy maszek zöldség-, gyümölcs kereskedő is. Reggeltől estig állandó itt a sorban állás, nagy a zsúfoltság, de a kis üzlet gazdájának elég volt egy, azaz egyetlen nap arra, hogy kimeszeltesse és tataroztassa a helyiségét.

Bevallom, nem adtam teljesen hitelt érezhetően sok indulattal írt levelének s elballagtam a helyszínre, hogy állításait ellenőrizzem. A Közért zöldség-, gyümölcs boltot valóban zárva találtam; friss, üde-zöldre festett két vasredőnyét gondos kezek földig lehúzták. Persze, én ebből nemcsak arra az egyoldalú következtetésre jutottam, hogy az üzlet még mindig nem nyílt meg, hanem arra a pozitívumra is következtettem, hogy egyszer mégiscsak meg fog nyílni. Mert mi a csudának festették volna olyan szép üde-zöld színűre a redőnyeit?!

A lehúzott redőnyök előtt azon elmélkedtem, hogy ezt a kicsi, de jobb

sorsra érdemes Közért zöldség-gyümölcs boltot valóban azért zárták-e be majdnem négy hónappal ezelőtt, mert meszelik, vagy azért meszelik majdnem négy hónap óta, mert bezárták? Dehát ezt sehogysem tudtam kiokoskodni. Azzal nyugtattam viszont magam, hogy ebből eredően semmiképp sem érheti kár a népgazdaságot. Ha ugyanis a hosszúra nyúlt zárvatartás miatt a Közért bolt nem teljesíti eladási tervét, bőségesen kárpótolja magát meszelési és tatarozási tervének túlteljesítésével. Persze a maszeknál egészen más a helyzet. A maszek üzletvitelében az anarchia uralkodik: nem akkor meszel és tataroz, amikor tervbe van véve, hanem akkor meszel és tataroz, amikor ehhez festőt és más szakmunkást kap.

A helyszíni szemlén győződtem meg arról is, hogy a házban levő maszek kereskedő üzleti forgalma — az ön levelével egyezően — óriásinak mondható. Lehet, hogy ebből óriási a haszna is, de ezt nem kell irigyelni. A Közért zöldség-, gyümölcs boltnak is meg van ebből a haszna: addig tarthat zárva, amíg jólesik, addig meszelhet, tatarozhat, amíg hullani nem kezd a hó. A környék háziasszonyai nem szenvednek hiányt semmiben sem: az árusítás a tatarozás alatt zavartalanul folyik — a szomszédban.

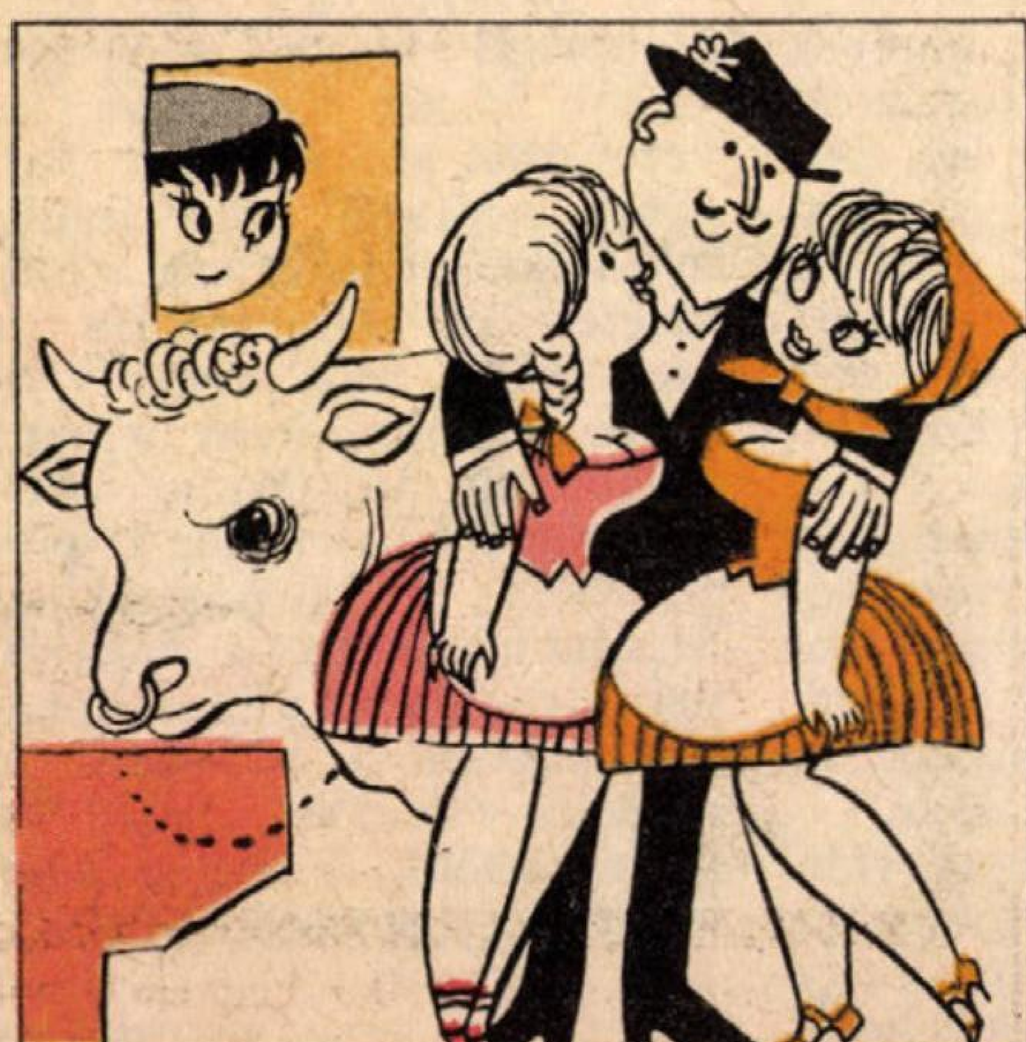
Aligha lehetne a jó szomszédi viszony ápolására ennél meghatóbb példát találni...

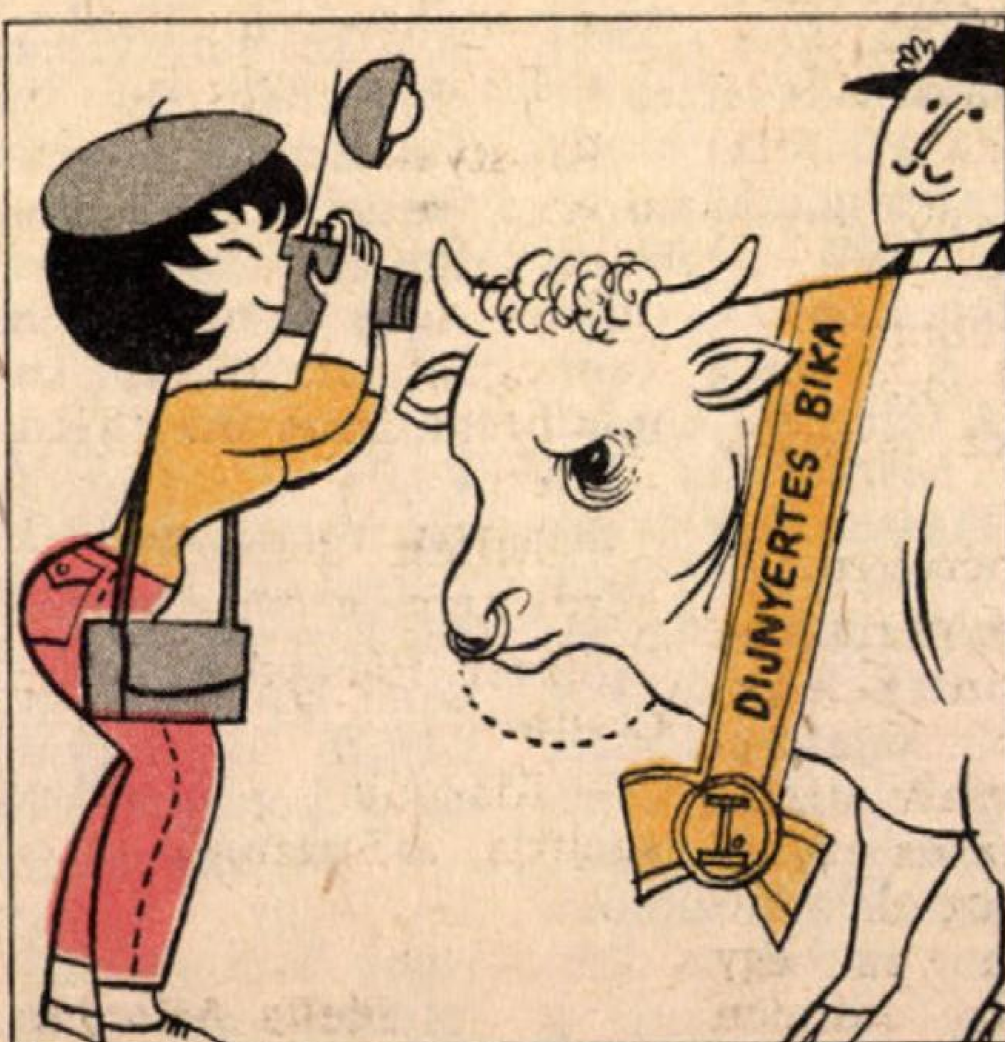
De azért, ha ennyi méltányosság láttán a maszek kartárs egy kicsivel több lojalitással viseltetne, akkor olyan gyorsan kimeszeltetné a Közért zöldség-, gyümölcs boltot, mint amilyen gyorsan kimeszeltette a sajátját. Igazán viszonozhatná valamivel az állami szektor szíves jóindulatát...

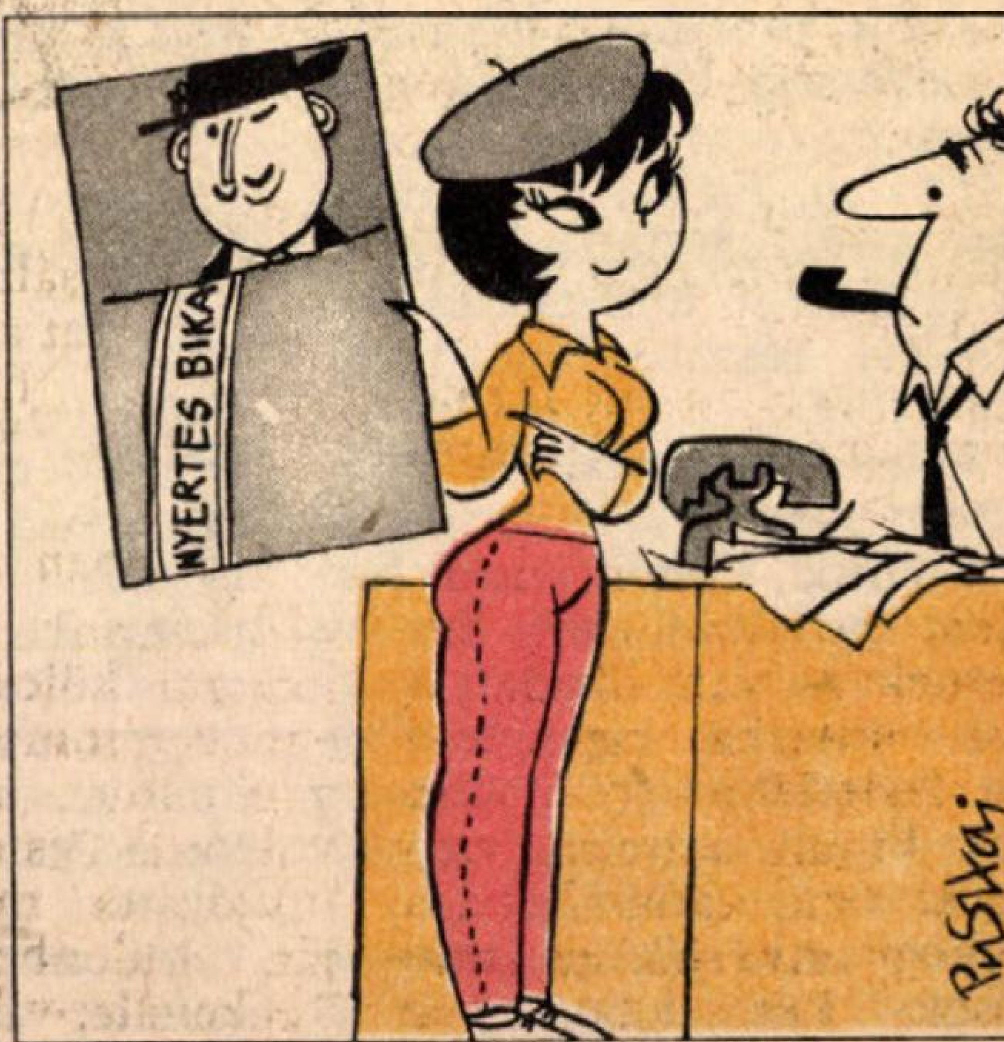
Földes György

Jucika, mint fotoriporter

Pusztai Pál rajza

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

GYORSSZOLGÁLAT, VAGY ADATGYŰJTÉS?

Néhány héttel ezelőtt azzal a kívánsággal tértem be a Patyolat Vállalat V., József nádor tér 9. szám alatt levő gyorstisztítást végző fiókjába, hogy a nadrágomon keletkezett kis olajfoltot tüntessék el. Kívánságomat öt perc alatt teljesítették. Fizettem az ötperces gyorsmunkáért tíz forintot és gyorsan távoztam volna, ha...

Az történt ugyanis, hogy a pénztárkönyvbe való bejegyzés céljára adatokat kértek tőlem: nevemet és pontos címemet. Szerintem ez a felesleges adatgyűjtés csak arra jó, hogy ne legyen gyors a gyorsszolgálat.

dr. Lukács Pál
Bp. VI., Lenin krt. 94.

Új amerikai szállítmány

– De ezeket csak békés célokra használja fel!

Régen látott amerikai barátommal összeszaladtunk egy dunaparti teraszon. Viharos üdvözlés után elmondta, hogy mindössze néhány napot tölt Budapesten, szeretett szülővárosában.

– Miért jöttél ilyen rövid időre, Elemér?

– Elmer – javított ki.

– Rokoni látogatás?

– Nincsenek rokonaim.

– Üdülni jöttél? Üzletelni?

A fejét rázta.

– Mégis miért jöttél?

– Hencegni.

Magabiztosan fűzte hozzá.

– Sehol a világon nem lehet olyan jól és olyan olcsón hencegni, mint Budapesten.

Maga elé rakott két doboz amerikai cigarettát, à 25 cent.

– Látod, már nézik! Nem mondom, pesti embernek is van büdös pácolt amerikai cigarettája, de legfeljebb egy dobozt rak ki az asztalra, vagy egyet sem, zsebből szívja, nehogy elkérjék az ismerősök. Két doboz már hencegés. Künn áll hófehér kocsim. Opel Kapitän. Nézik. Nagy hencegés.

– Nem is tudtam, hogy Amerikában ennyire divat a német kocsi.

– Frászt divat! Ez a kocsi még nem látta Amerikát. Bécsben béreltem öt napi pesti tartózkodásra, potom pénzért. Itt hencegek vele a Váci utcán, óránként húsz kilométeres sebességgel, hogy minél többen lássák.

Fényképet szedett elő.

– Ez a házam Palm Springsben. Két uszodája van.

– Bécsben bérelted?

– Ugyan! Amerikában kaptam kölcsön a képet egy barátomtól. Kicsit el van nyűve, tavaly itthon volt vele Pesten és agyonmutogatta, mint a saját ját. Különben ez egy Rockefeller-villa, minden jobb amerikai magyarnak megvan a másolata.

Krostyák lépett az asztalunkhoz, közös barátunk, Elemér egykori osztálytársa. Szűnni nem akaró ölelgetés után ráripakodott Elemérre:

– Húsz évet fiatalodtál! Hol élsz, Elemér?

– Elmer. Télen Bostonban élek, tavasszal Miamiban, nyáron Palm Springsben és télen Las Vegasban. És te, öreg fiú?

– Az Arany János utcában.

És ezzel kapcsolatban máris érzelmi húrokat pengetett:

– Emlékszel, milyen jókat csónakáztunk Lupa szigete körül? Szoktál még evezni?

Elemér-Elmer újabb fényképet halászott ki a zsebéből. Fehér hadihajókülsejű alkotmányt ábrázolt, amint vidáman szelte a tajtékzó habokat.

– Ez a hajócskám.

Krostyák illendően csettintett, majd mentegetőzött, hogy dolga van, de előbb még átnyújtotta vendégünknek Arany János utcai címét. Az IKKA mellett.

– Miféle hajó ez? – kérdeztem a barátomtól.

Elmer fölényesen válaszolta:

– Második Erzsébet yachtja, a Britannia.

Stella Adorján

HALLOTTUNK EGY VICCET...

A csodáról beszélgetnek az iskolában. A tanító egy példával akarja megmagyarázni a gyerekeknek, hogy mi a csoda.

— Tegyük fel, hogy egy tetőfedő leesik a torony tetejéről és sértetlen marad... Ki tudná megmondani, hogy mi ez?

Pistike jelentkezik:

— Én tudom, tanító úr... Baleset!

A tanító egy kicsit ingerülten így folytatja:

— Tegyük fel, hogy ugyanaz a tetőfedő ismét leesik a toronyból és ismét sértetlen marad... Minek nevezzük ezt?

— Szerencsének — feleli Pistike.

— Tegyük fel — kiáltja dühösen a tanító — tegyük fel, hogy ugyanaz a tetőfedő harmadszor is lezuhan a torony tetejéről és harmadszor is sértetlen marad... Akkor az micsoda?

Pistike azonnal válaszol:

— Megszokás, tanító úr kérem...

Tanuló apák

– Irigyellek, apu! Bár bennem lenne ennyi szorgalom!

Hegedűs István rajza

folynak a vár-játékok

TORONYŐR

JEGYŰZÉR

FELVONÓHÍD

MINDEN JEGY ELKELT

KRITIKUS

A szív-ember

Van a kartársak között talált gyermek? Olyan, akinek nincs sem apukája, sem anyukája? — állt meg a hivatali helyiség küszöbén Sólyomvári főosztályvezető. Türelmesen várt, tekintetét biztatón hordozta körül beosztottjain. Minthogy senki sem jelentkezett, nagyot sóhajtott. Aztán bánatosan behúzta maga után az ajtót.

A vékony falon átszűrődött, amint pár pillanat múltán már a szomszédos szobában könyörög a népnek:

— Egyetlen lelenc talán csak akad önök között? Akit újságpapírba csomagolva a kapualjban, vagy a Duna-part lépcsőjén találtak? Aki pici kora óta keservesen nélkülözi a családi otthon melegét, a szülői szeretetet, a megértő gondoskodást, satöbbi? Félárva is megfelel. Ha van ilyen, engem panaszával bármikor felkereshet. Akár ebédidőben is. Vagy este, a lakásomon. Értekezletről is kihívhat. Nos?

— Ez bolond? — érdeklődött halkan Brabács Béla, az új műszaki rajzoló.

— Ne törődj vele — vont vállat Talabér, aki a másik asztalnál egy portált tervezett éppen. — Ez így megy nálunk hetek óta. Majd te is megszokod. Pácienseket keres a főnök.

— Miféle pácienseket?

— Ez attól függ, hogy az újságokban, vagy a rádióban milyen téma van éppen napirenden. Néha huligánokat és alkoholistákat hív fel önkéntes jelentkezésre, hogy jó szóval, állandó erkölcsi támogatással visszavezesse őket a becsületes emberek harmónikus családjába. Máskor olyan kartársnők után kutat, akiket férfi kollégáik — viszszaélve magasabb beosztásukkal — szerelmi ajánlatokkal üldöznek. A nyugdíj előtt álló Malonyai néni egészen kivirult, amikor nála is faggatózott. Fürkészett már életunt társbérlők, házkezelőségi sérültek, meggondolatlan válóperesek, sőt kokainisták után is.

— Miért csinálja ezt? — álmélkodott Brabács.

— Arról van szó, hogy Garzó főkönyvelő nyugdíjba ment. Ő volt addig a szív-ember a vállalatunknál. Sólyomvári az örökébe szeretne lépni. Megértem. Príma beosztás.

— Tulajdonképpen mit jelent az, hogy valaki vállalati szív-ember? Milyen kötelezettségekkel jár?

— Semmilyenekkel. A szívembernek intézkednie egyáltalán nem kell. Ő csak együtt érez. Meghallgat minden panaszt. Hümmög, a fejét csóválja, esetleg felháborodik. Vigasztaló szavakat mond, derűlátásra buzdít, súlyosabb esetekben részvétéről biztosít, kezeidet rázza, hátba vereget. Kész!

— Milyen előnye származik ebből?

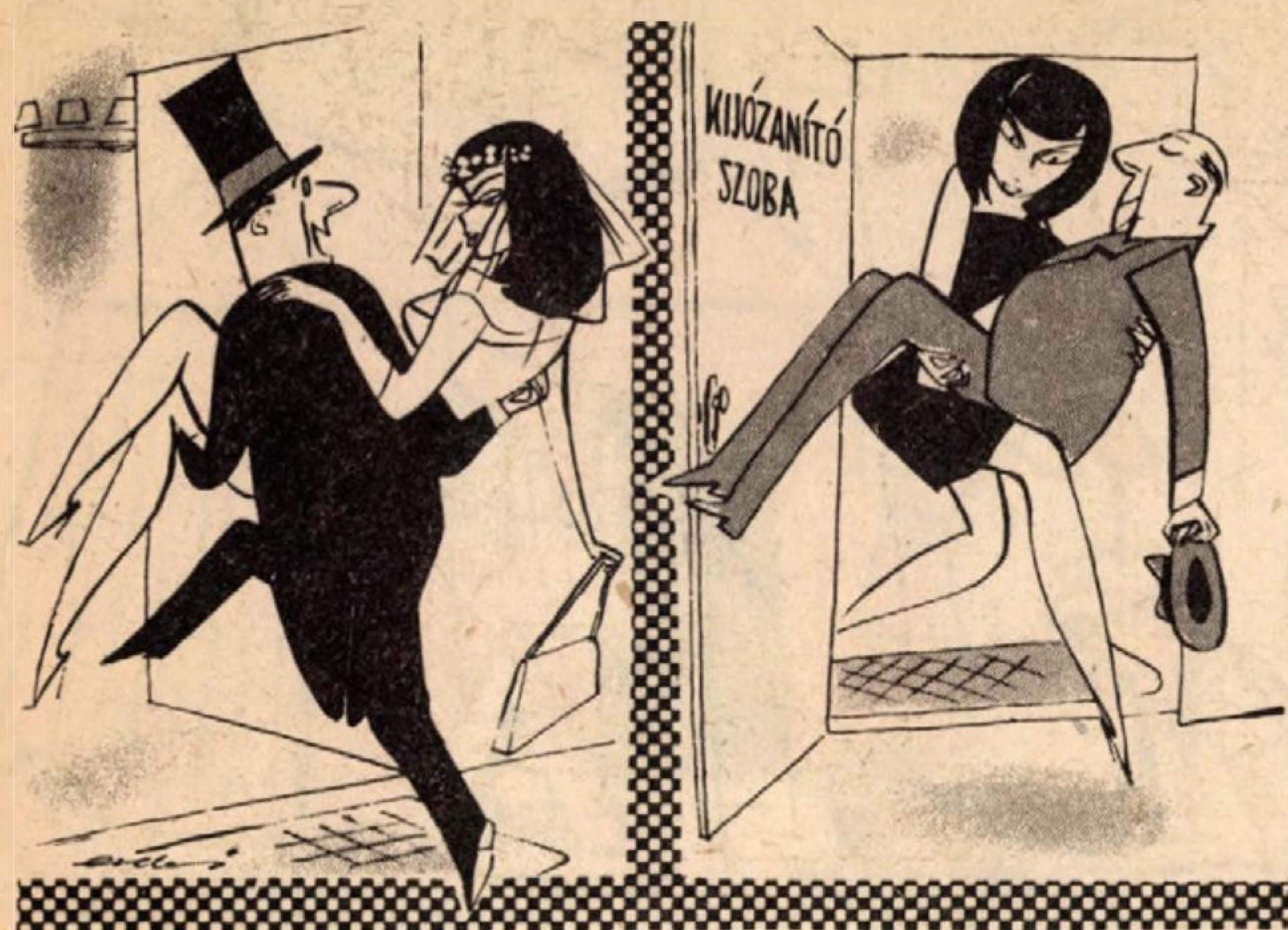
— Ó, a szív-emberség — a legjobb társadalmi munkakör! A szív-ember — tabu! Gáncs, bírálat nem érheti. Szakmai hozzáértését, tehetségét senki sem firtatja, precíz hivatali munkát, pontosságot, fegyelmet tőle senki nem követel, hiszen minden idejét, energiáját a humanitás köti le. Felettesei becsülik, mert ő tartja az emberi kapcsolatot a dolgozók széles tömegeivel. Így aztán szépen lépeget előre. De a mi főnökünk rosszul startol. Túlságosan rámenős.

E pillanatban Sólyomvári feje jelent meg ismét az ajtónyílásban:

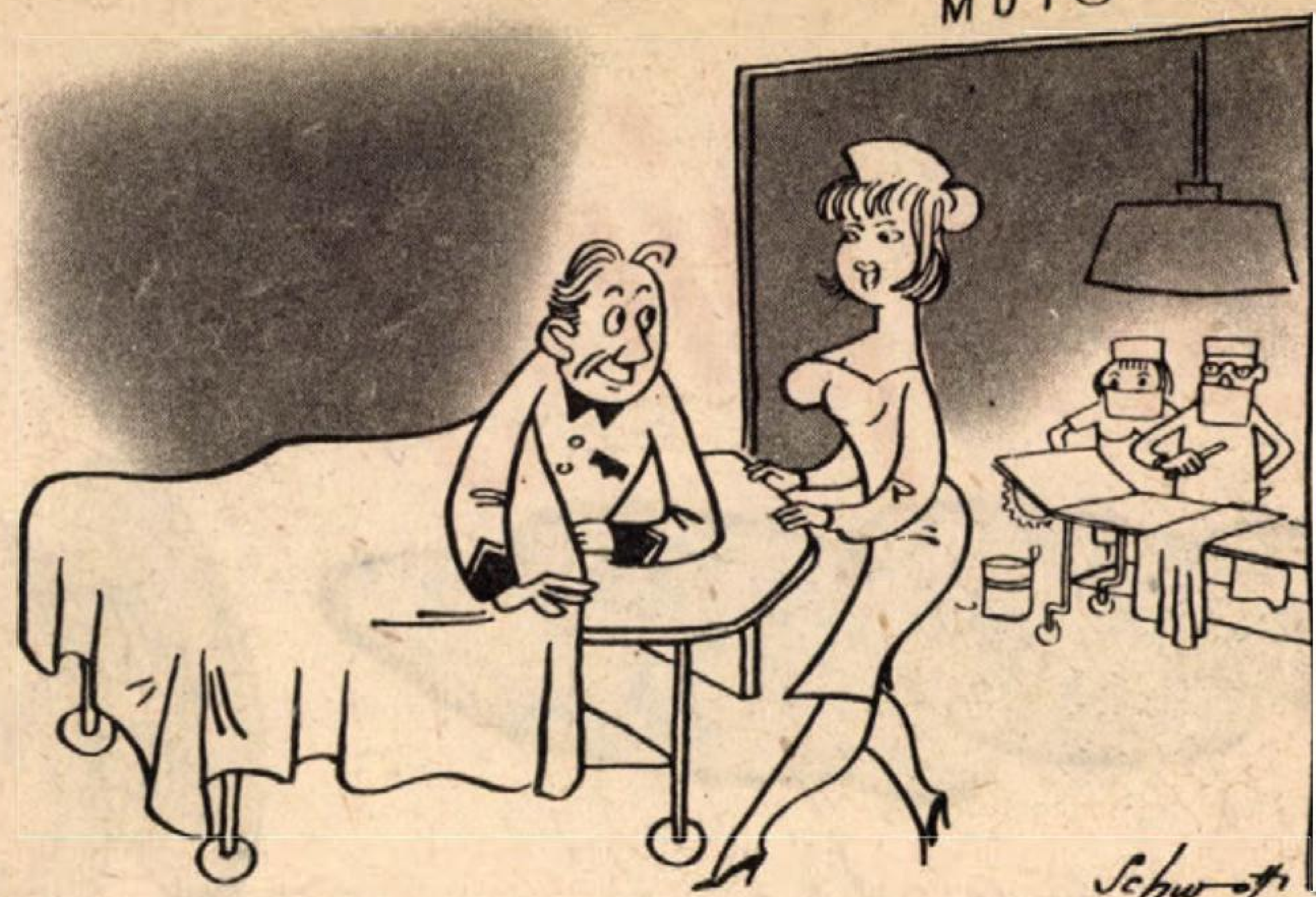
— Lelki bánat? Kisebbrendűségi érzés? Ödipusz komplexum?

Kürti András

Változnak az idők

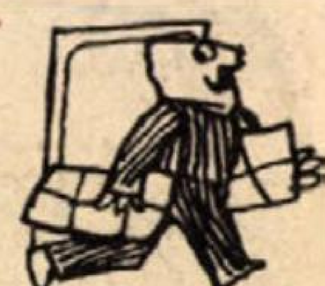
Az örök férfi

– Nővérke, az operáció alatt olyan szépet álmodtam magáról...

EGY EGYSZERŰ VÁSÁRLÁS TÖRTÉNETE

Levél a Hajnali Hírharsonának:

„Köszönöm az önök közbenjárását. A cikk megjelenése után azonnal beengedtek a Bámexbumfért Ló utcai mintaboltjába.

D. Hakonyi Ottó"

*

Levél a Délelőtti Hírharsonának:

„Kedves elvtársak! A múlt héten megjelent bíráló cikküknek megvolt az eredménye: a Ló utcai Bámexbumfért mintaboltjában pillanatok alatt találtam egy eladót, aki megkérdezte tőlem, hogy mit óhajtok.

D. Hakonyi Ottó"

*

Levél a Déli Hírharsonának:

„A lapjukban leközölt cikksorozat hatásos volt: a Ló utcai Bámexbumfért mintaboltjában nagyon udvariasan, szolgálatkészen bántak velem, és előzékenyen megkérdezték, hogy mit óhajtok. Köszönöm.

D. Hakonyi Ottó"

*

Levél a Délutáni Hírharsonának:

„Nagyon hálás vagyok lapjuknak, hogy napirendre tűzték a 15-ös billentyűk ügyét. Éppen ideje volt már. A kritika, úgy látszik, használt, mert most már kiváló minőségű billentyűket lehet kapni a Bámexbumfért Ló utcai mintaboltjában, amelyek – véleményem szerint – vetekszenek a külföldi billentyűkkel.

D. Hakonyi Ottó"

*

Levél a Késődélutáni Hírharsonának:

„Néhány héttel ezelőtt elpanaszoltam önöknek, hogy a Ló utcai Bámexbumfért mintaboltjában nem csomagolják be a 15-ös billentyűket, pedig azok olajosak és nehezek. A levél megjelenése után ismét ott jártam és örömmel tapasztaltam, hogy most már becsomagolják a kért árut: szép dobozba teszik és rózsaszínű máslit kötnek rá. Ez igen! Ide nyugodtan jöhetnek vásárolni a külföldiek.

D. Hakonyi Ottó"

*

Levél az Esti Hírharsonának:

„Leleplező riportjuk nyomán a Ló utcai Bámexbumfért mintaboltjának csaló pénztárosnőjét elbocsátották. Az új pénztárosnő már nem téved az egyszerű dolgozók rovására. Köszönöm.

D. Hakonyi Ottó"

*

Levél a Későesti Hírharsonának:

„A Ló utcai Bámexbumfért mintaboltról szóló cikkük elérte a kívánt eredményt: ma már köszönnek az eladók, ha a vevő távozik a boltból.

D. Hakonyi Ottó"

*

Levél az Éjféli Hírharsonának:

„Köszönöm az önök közbenjárását. A cikk megjelenése után azonnal kiengedtek a Bámexbumfért Ló utcai mintaboltjából.

D. Hakonyi Ottó"

*

Ugye, milyen egyszerű?

Mikes György

Itt az ősz!

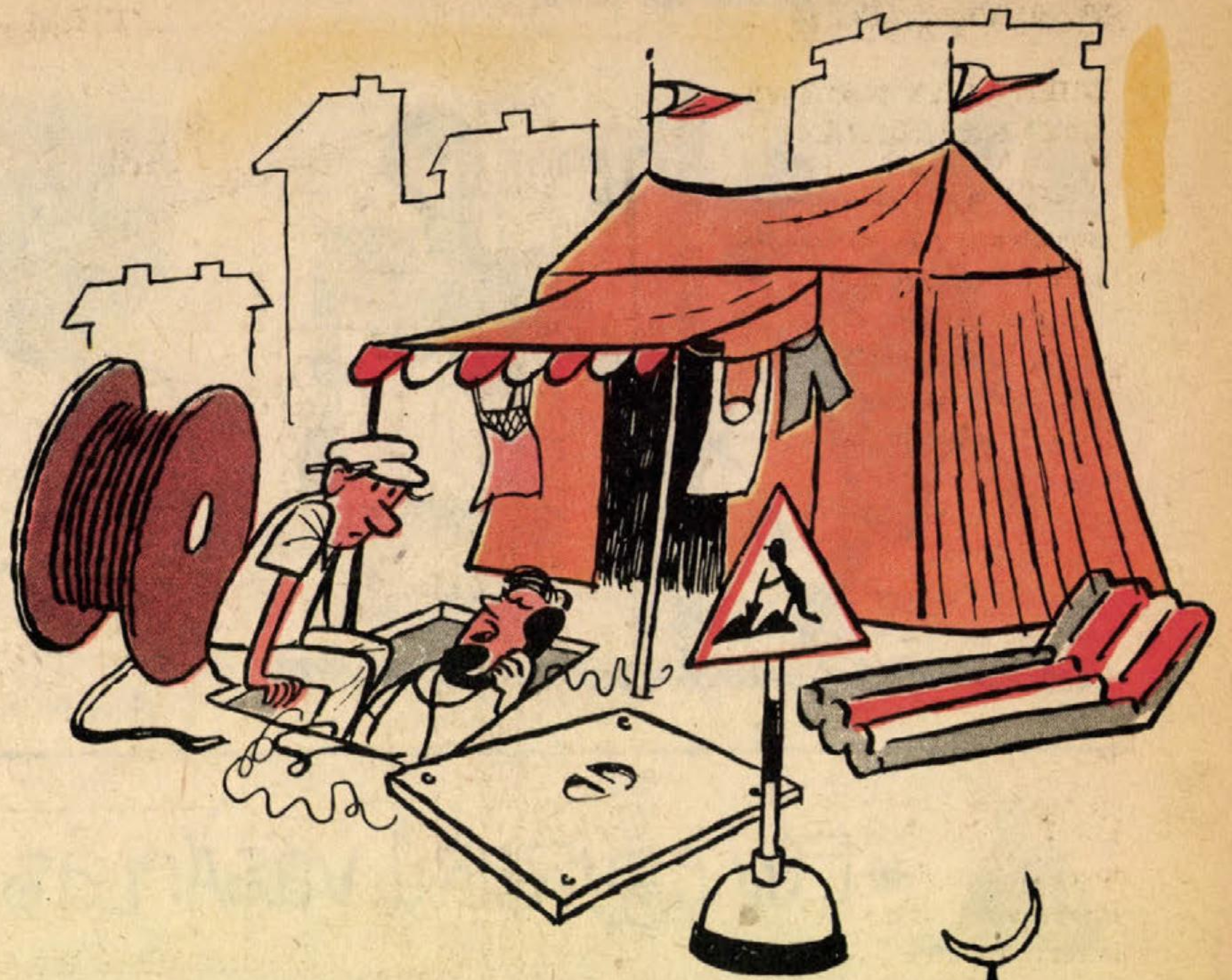

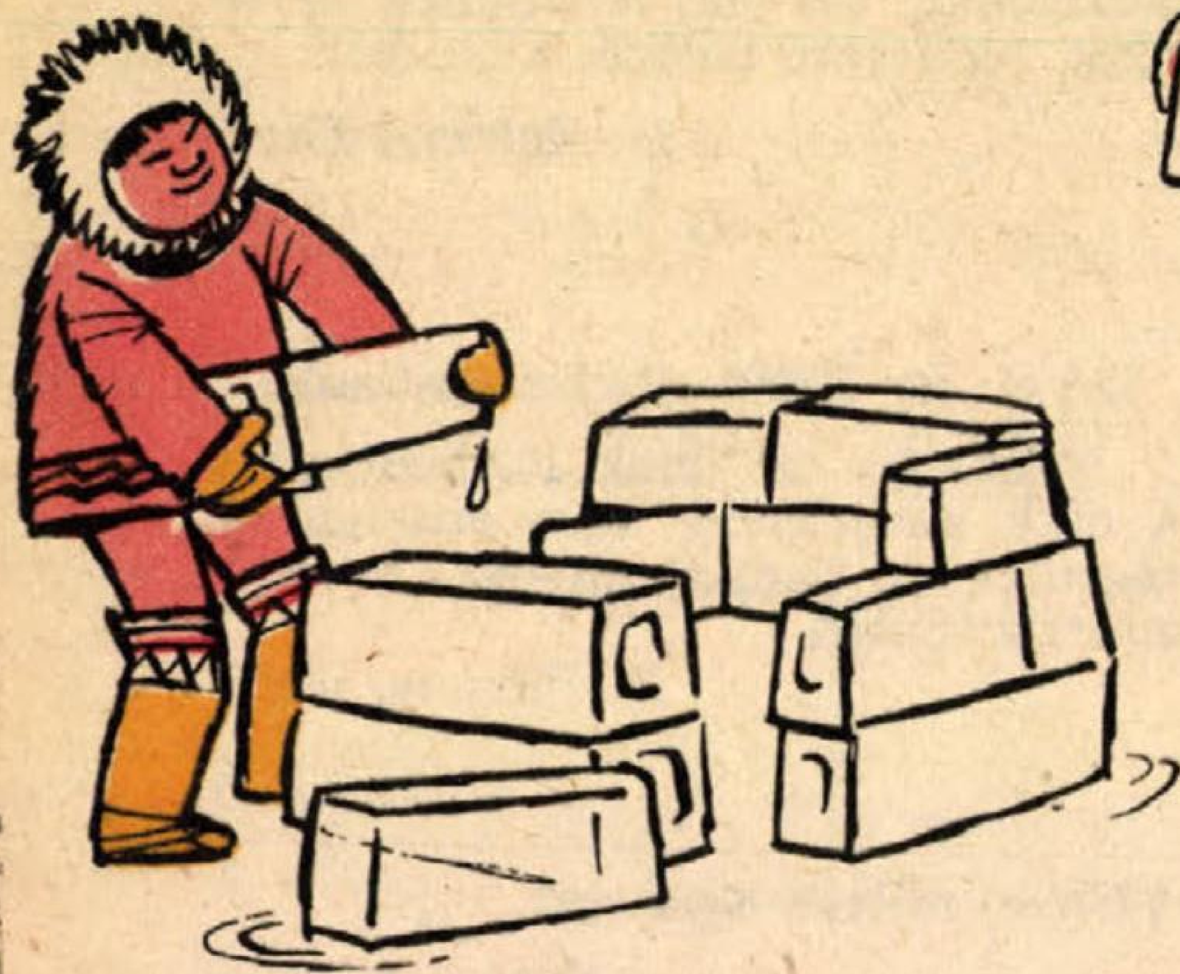

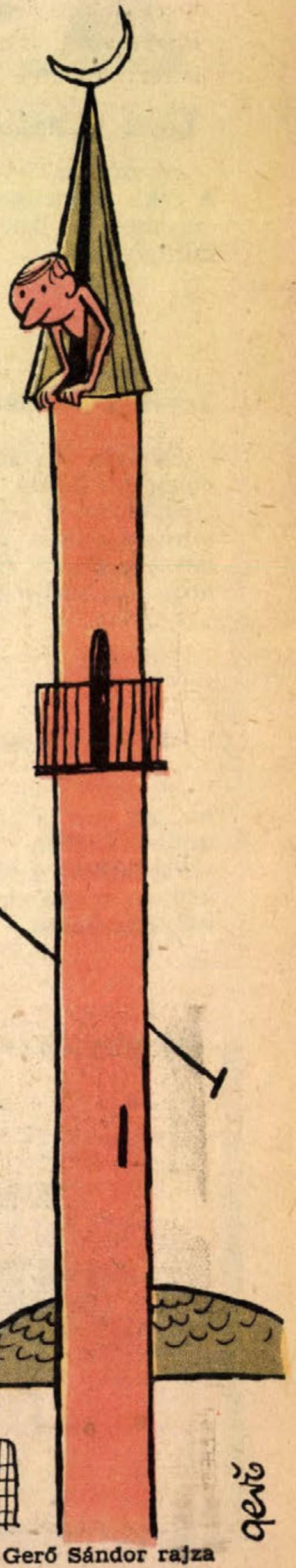
Budapesti szabadtéri játékok

Camping

Gerő Sándor rajza

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MIÉRT VAN NÁLUNK MUNKAERŐHIÁNY?

Siófokon egy csónak kikölcsönzéséhez a következő személyekre van szükség:

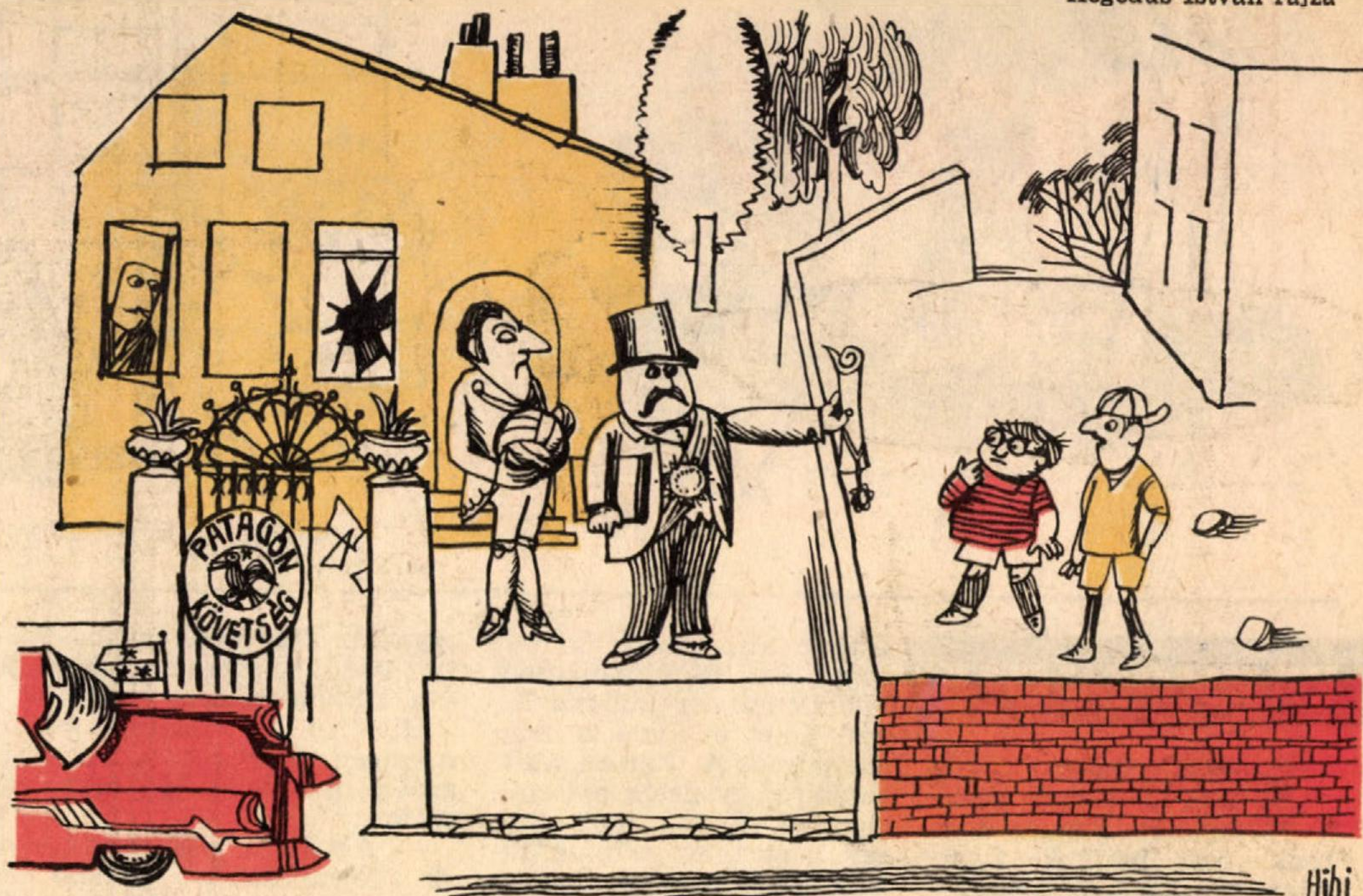
1. Pénztárosra, aki az átvételi elismervényt kiállítja.
2. Tisztviselőre, aki a különböző színű blokkokat kiadja.
3. Raktárosra, aki az evezőket adja ki.
4. Csónakmesterre, aki a csónakot adja ki.
5. Ellenőrre, aki vigyáz, hogy ezek a műveletek rendben menjenek.

A nálunk nyaraló finn barátunk szerint Finnországban mindezt egy dolgozó végzi. Igaz viszont, mondotta némi iróniával: ott meg tóból van sok...

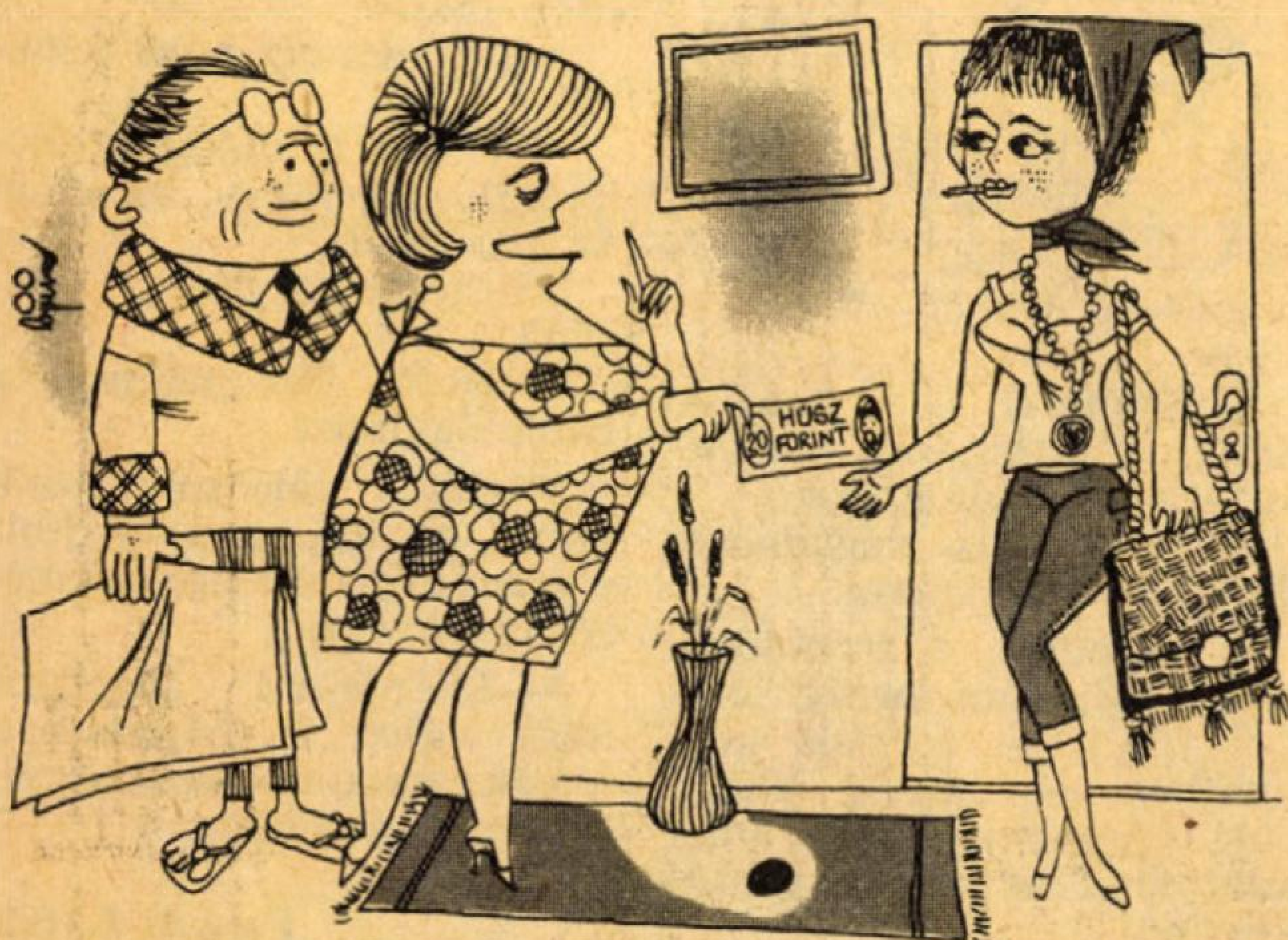
V. P.

Tiltakozó jegyzék

Hegedűs István rajza

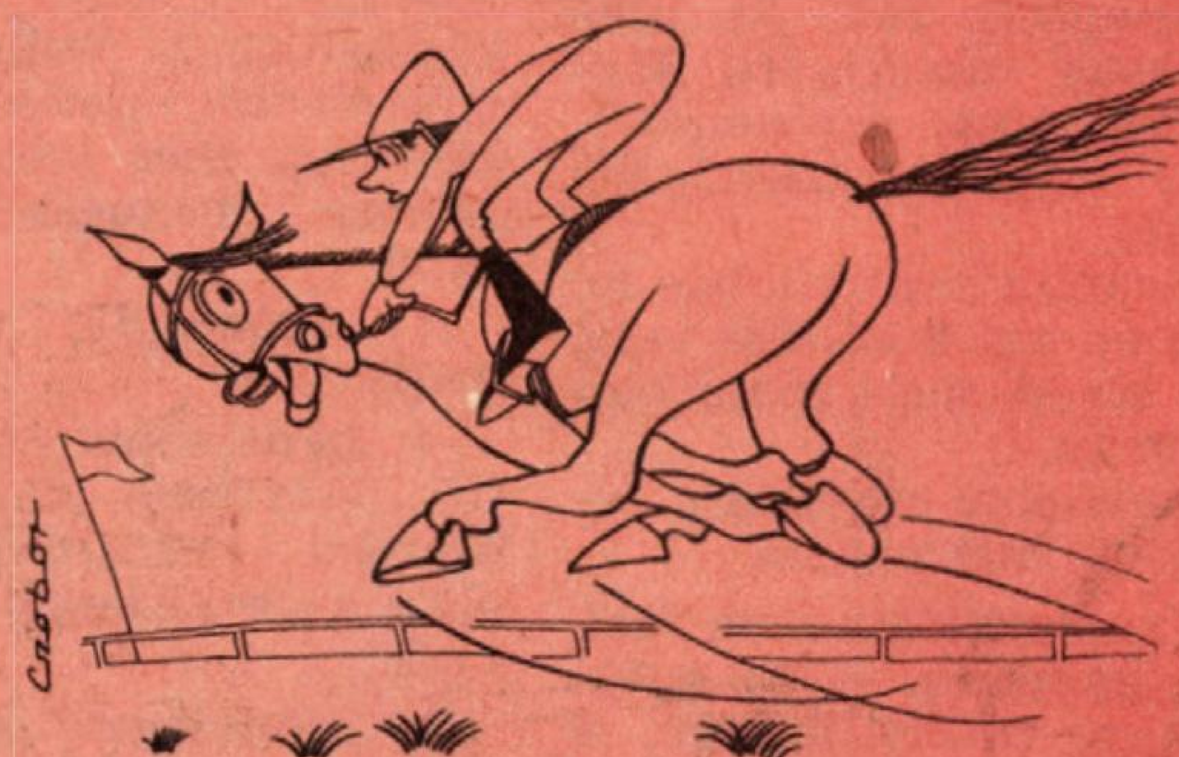

Szárnyrabocsátás

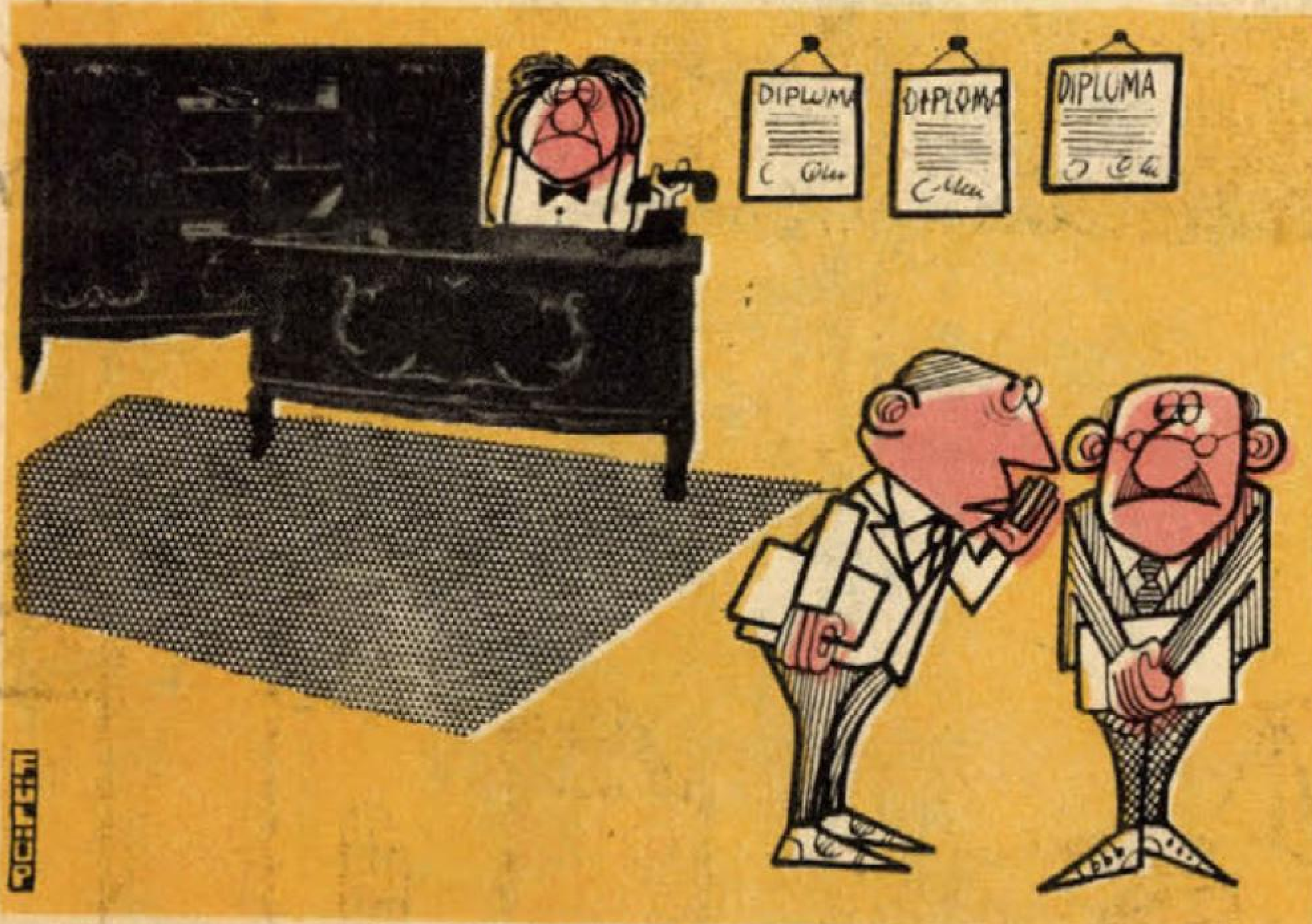
– Spórolj, kislányom, de két hétnél tovább ne maradj a Balatonnál!...

Az Imperial külföldön

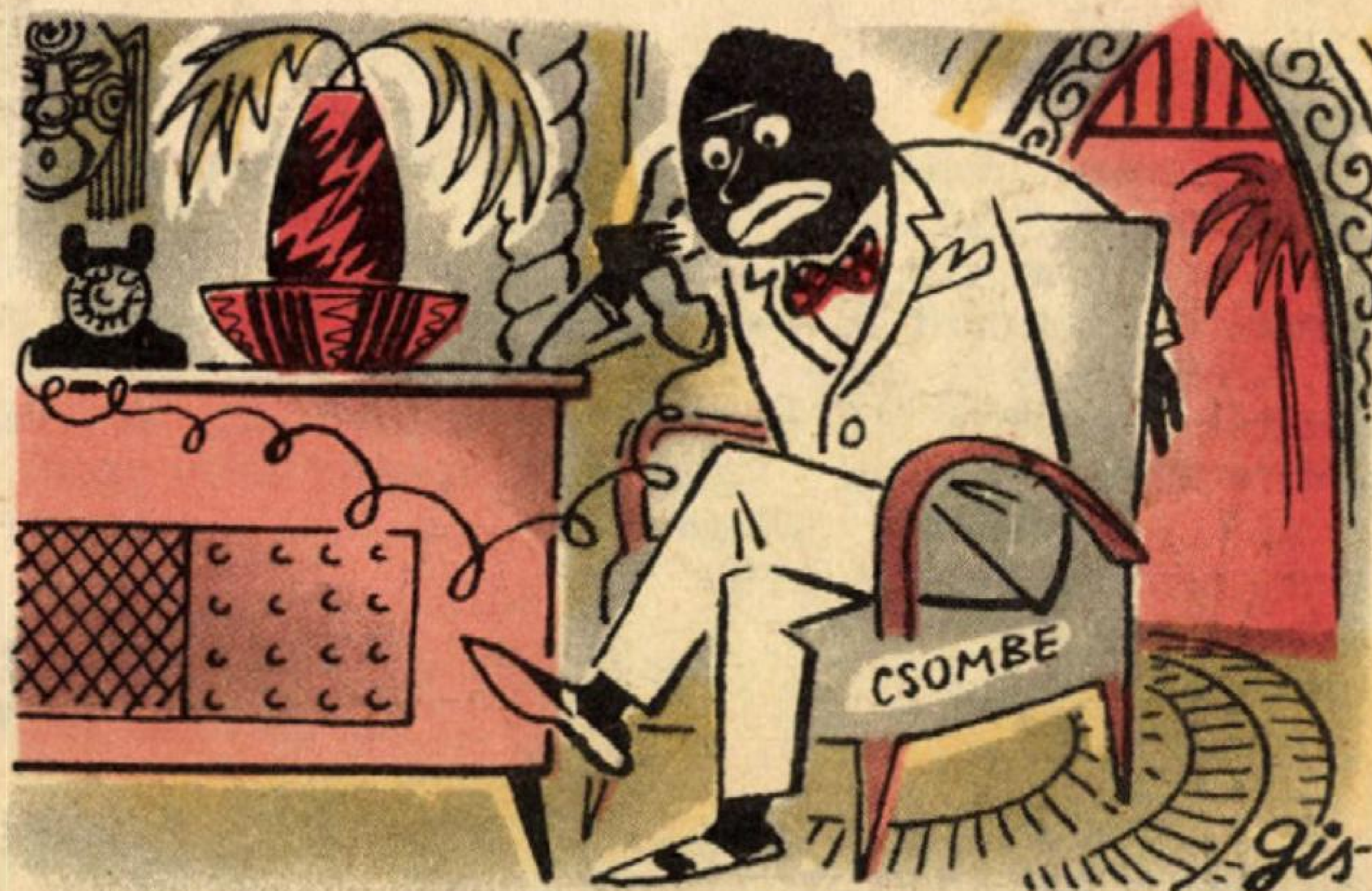
– Zsoké kartárs, mennyi most a svéd korona árfolyama?

Áldozatkész dolgozó

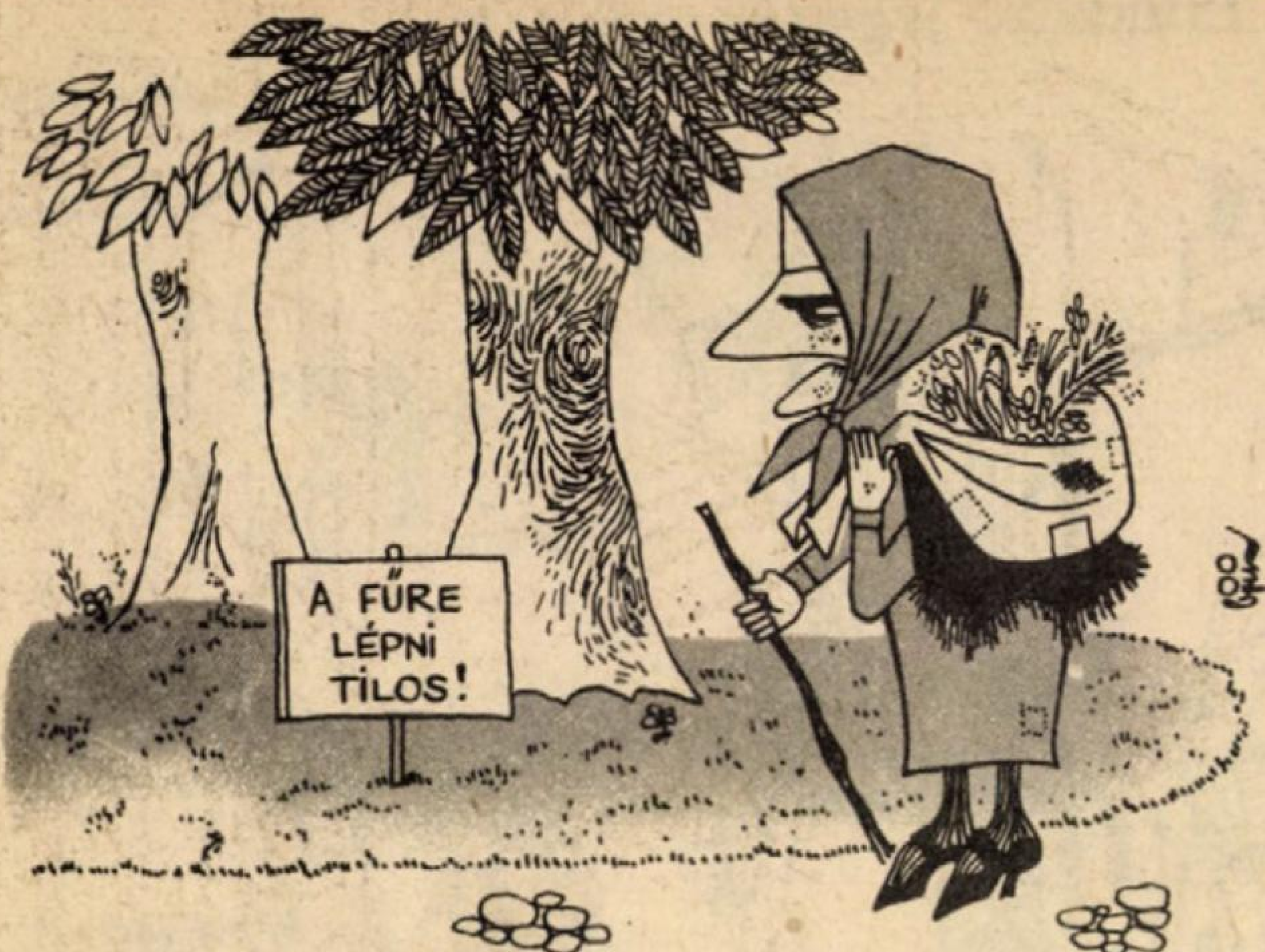
– Ez a szerencsétlen Kovács már a harmadik diplomát szerzi meg, hogy javítsa a vállalat statisztikáját!

Csombe telefonál

– Halló, különleges tudakozó? Kérem, mi a helyzet nálunk, Kongóban?

Peches füvesasszony

Leltár

– Mondja ... Hogy lehet az, hogy magának nincs se hiánya, se többlete?!

FRENOLOGIA

Szokásos hétfői találkozónk volt a kávéházban. Négyen voltunk, régi barátok. Egyikünk egy ismerősét fedezte fel a szomszéd asztalnál. Ez a nyurga, huszonöt év körüli fiatalember odajött hozzánk és bemutatkozás után megkérdezte tőlem:

— Ugyebár márciusban született?!

Nem kérdezte, hangja megállapítás volt. És diadalmasan mosolygott. Magabiztos arca érzékeltette, hogy csalhatatlanságára büszke.

Válaszom nem hűtötte le, pedig én azt közöltem vele, hogy téved, mert májusban születtem.

Kételkedve csóválta a fejét, nem hitt nekem.

— A frenológia nem csal, — magyarázta. — Ez a tudomány, amely az arc, a fej alkatából, formájából következtet az emberre, nemsokára az élet minden ágában tért hódít. Én hónapok óta tanulmányozom Van Daagtheer holland tudós német nyelven is megjelent művét. Bátran állíthatom, hogy értek a frenológiához. Éppen most írok egy ismertetőt erről a tudományról, amely egyben javaslat is lesz. Azt tanácsolom, hogy a személyzeti vezetők vizsgázzanak le frenológiából. Akkor a jelentkezőket az arcismeret alapján megszűrhetik.

Harmadik társamhoz fordult:

— Ön egyetlen gyerek, augusztusban született és társaságban gátlásai vannak, alig mer megszólalni. Habozó természetű. Így van?

A kérdezett elnevette magát:

— Januárban születtem, hat testvérem van, és ha beszélni kezdek, be nem áll a szám. Magabiztos vagyok...

A „frenológus" elvörösödött:

— Lehetetlen! A fejalkata augusztusi. És tipikusan egyetlen gyereknek mutatja. Van Daagtheer világosan kimutatja, hogy...

Hirtelen elhallgatott és mereven negyedik társunk arcába nézett, azután megszólalt:

— Április... Nőtlen... A foglalkozása valami egészségügyi szolgálat... orvos vagy patikus, esetleg kutató.

Asztaltársunk bólintott:

— Stimmel... Április, nőtlen vagyok, és szérumkutatással foglalkozom.

A frenológus elégedetten dőlt hátra székében.

— Mondom, a frenológia nem csal. Ami pedig önöket illeti, — fordult kettőnkhöz — mindig akadnak olyanok, akik hamis adatokkal akarnak megtéveszteni.

Az „áprilisi" hozzám hajolt és a fülembe súgta:

— Decemberben születtem, nős, főkönyvelő vagyok, nagyon megsajnáltam őt.

A szomszéd asztalt közben elfoglalta egy vendég, aki egy perc múlva felkelt és megállt mellettünk.

— Bocsánat — szólt oda a frenológushoz —, ugyebár ön 1939 júliusában született Dombóváron és a Váczi úton lakik?

A fiatalember arca felderült:

— Ön is frenológus? Remekül leolvasott mindent az arcomról!

Diadalmasan fordult hozzánk:

— Nos? Mit szólnak a frenológiához?

Mielőtt válaszolhattunk volna, az idegen átnyújtott a frenológusnak egy személyi igazolványt:

— Ellenőrizni akartam, hogy vajon ön hagyta-e a másik asztalon. Máskor vigyázzon rá jobban!

Palásti László

Pesti tudósítónktól

Fiatal magyar író panaszkodik:

– Rémesen nehéz a mi helyesírásunk. Lőrincze legyen a talpán, aki tökéletesen el tud igazodni az össze- és különírások és egyéb útvesztők közepette. Az egyik kéziratomra például ezt mondta a kiadóm: *„Maga nagyon jól ír, de nem helyesen!"*

*

A „Műszaki Élet" legutóbbi számában olvasom, hogy egyik üzemünkben (nem írja meg, hogy melyikben) nagy zajjal ömlik a gőz valahonnan, s noha volna megoldás a hiba kiküszöbölésére, nem valósíthatják meg, mert az újítás lenne, az idei újítási keret pedig már kimerült.

Reméljük, az év végéig nem robban fel a gyár.

*

Egy új abszolút-vicc:

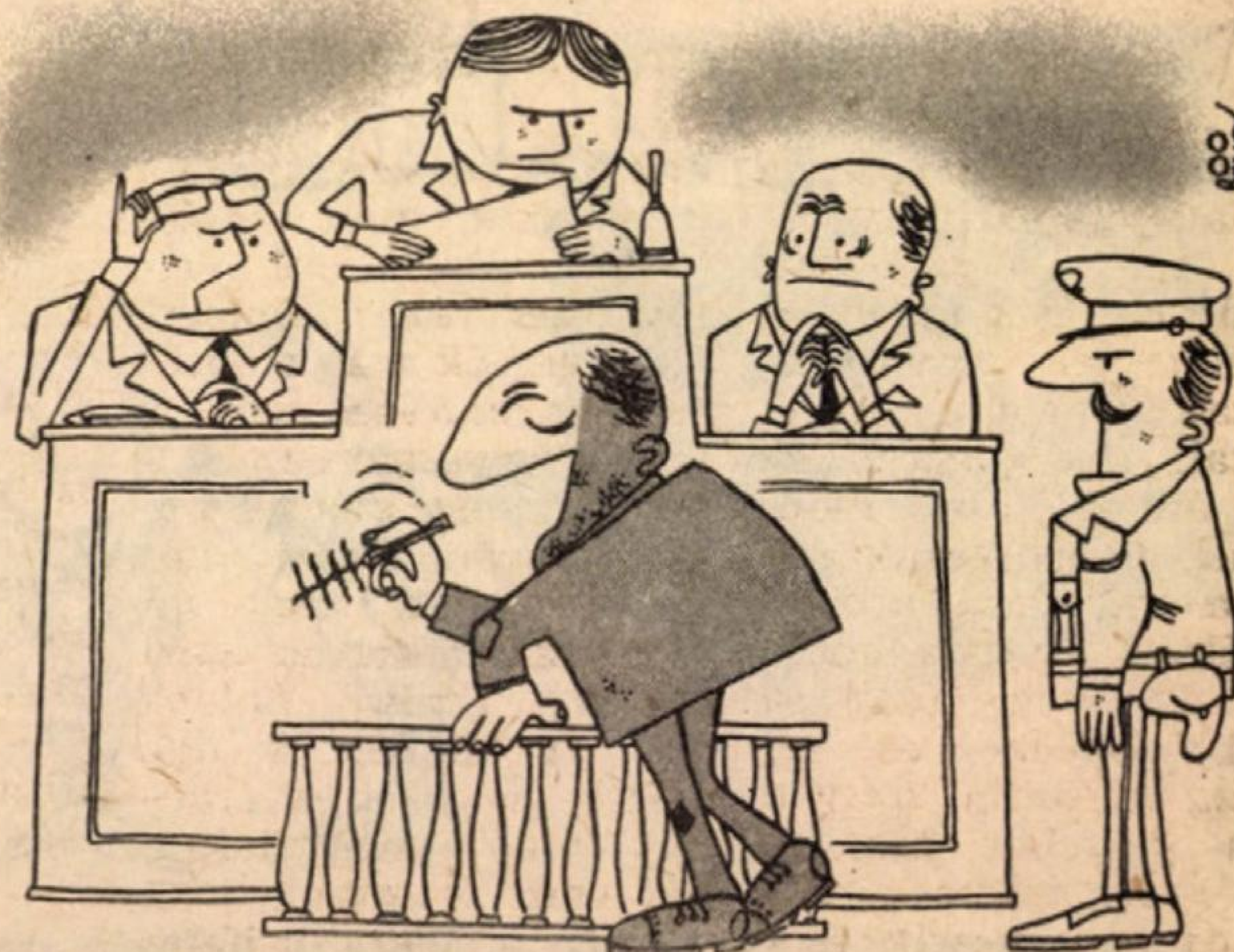
– Ki az abszolút fejlődésképtelen egyén?

– ???

– Aki a „tudhassa" szót ma is egy „s"-sel írja.

f. l.

Visszaeső bűnös

KEREK A LABDA

Kapus-szerencse

Biztos fogás

LEBUKÁS

Van egy ismerősöm, egy idősebb lány, Vatzaghy Jolánka, aki néha boldoggá tudja tenni az embert. Ha elmegy. Mert ha nem megy el, akkor beszél. De egészen furcsa modora van. Nem csacsog nőiesen összevissza, hanem ő kérdez és ő válaszol is:

— Ugyan hány óra lehet most? — kérdezi és már mondja is: — Félhat. Érdekes. Én itt fecsegek, pedig ki tudja, mennyi dolgom lehet valahol?

Tegnap délután felhívott telefonon. A lakásomon:

— 326—456? — kérdezte és máris folytatta:

— Igen. Tudom. Én mindig jó számot hívok. Örülök, hogy látom, ki tudja, milyen fontos ügyben hívhattam. Mert én nem az az ember vagyok, aki csak úgy felhív valakit telefonon, ha nincs komoly mondanivalója, mert higgye el, vannak ilyen nők, persze ezek a csinosak és fiatalok, akik azt hiszik, mert szépek, hát mindjárt övék a világ, fecseghetnek mindenféle szamárságot, a férfiak ájultan hallgatják, de nem ám azt, amit mondanak, hanem csak nézik a szájukat, amivel beszélnek, meg a kezüket, lábukat, meg a többi aprólékot és azt hiszik, ki tudja, milyen bölcs dolgokat mondanak, mert feszes a bőrük és nem veszik észre, hogy üres a fejük, de nem is a fejről van itten szó, kérem, higgyen nekem, mert az ilyen magamfajta lány, aki már nem olyan szép, mint valamikor, nehezen talál olyan férfira, aki meghallgatja, akinek eszébejut, hogy egy idősebb lánynak is lehet lelke, mert ugyebár ma az emberek egy része, nagyobbik része csak azt nézi, ami szép, mert önző disznók, nem törődnek ezek semmivel, csak saját magukkal, mint a zerge, aki csak kúsz a a fán és kész, hát ilyenek a mai férfiak, de nem panaszkodni akarok, hiszen ha azt akarnék, akkor elmondhatnám önnek, uram, az életemet, higgye el egész regény, de nem olyan ostoba, mint amilyeneket mostanában irkálnak ezek a szerencsétlen írók, akik nem tudják, hogy milyen írók voltak az én időmben, akiknek ők már a nevére sem emlékeznek és a lábuk nyomát sem oldhatják meg, ahogy mondani szokás, mert mit tudják ezek, hogy mi volt valamikor az igazi könyv, amitől boldog volt az ember és úgy érezte, hogy ezért érdemes volt megszületni, bár nem mondom, hogy akkor fenékig tejfeles volt az ember, de valahogy azért más volt, jó, jó, tudom, itt az a sok nagy találmány, az aszpirin, meg az űrhajó, meg a Laser sugár, de mi hasznom van ezekből, ha fáj a fejem, vagy ha nincs pénze az embernek, vagyis nekem, akkor csak olyan az élet, mintha kiszivattyúzták volna a levegőt a súlytalanságból, ugye mert nem mondhatom a telefonnak, hogy nincs, mert akkor kikapcsolják, vagyis leszerelik, persze csak az arra illetékes személy, mint olvastam a telefonszámlámon, hogy nem jöhet fel csak úgy akárki az utcáról kikapcsolni, hanem csak az arra illetékes, kis öröm, mondhatom, mert az embernek egyéb öröme már lassankint nincs is, csak a telefon, meg a rádió, meg a televízió, már akinek, köszönöm, nekem nincs, nem telik, nem megy olyan jól, nem erőltetik meg magukat, hogy sokat fizessenek, van összesen ezeregyszázam, az nem mondom, felmegy a levonásokkal kilencszázra, mert tüzelő, meg nyugdíj, meg ez meg az, levonni azt tudnak, de prémiumot nem kaptam.

Szédültem. Agyam ökölbeszorult, nem bírtam tovább, de nem akartam megsérteni a bestiát, hát ezt mondtam:

— Ne haragudjék, de abba kell hagyni a beszélgetést, mert nyilvános állomásról beszélek ebben a fülkében és már öten várnak a telefonra...

— Megőrült? Várnak? Hiszen én hívtam fel a maga lakását!

— Az mindegy.

Királyhegyi Pál

Kivételes eset

– Vidékre szeretnék menni!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

EGYOLDALÚ JÁTÉKSZABÁLY

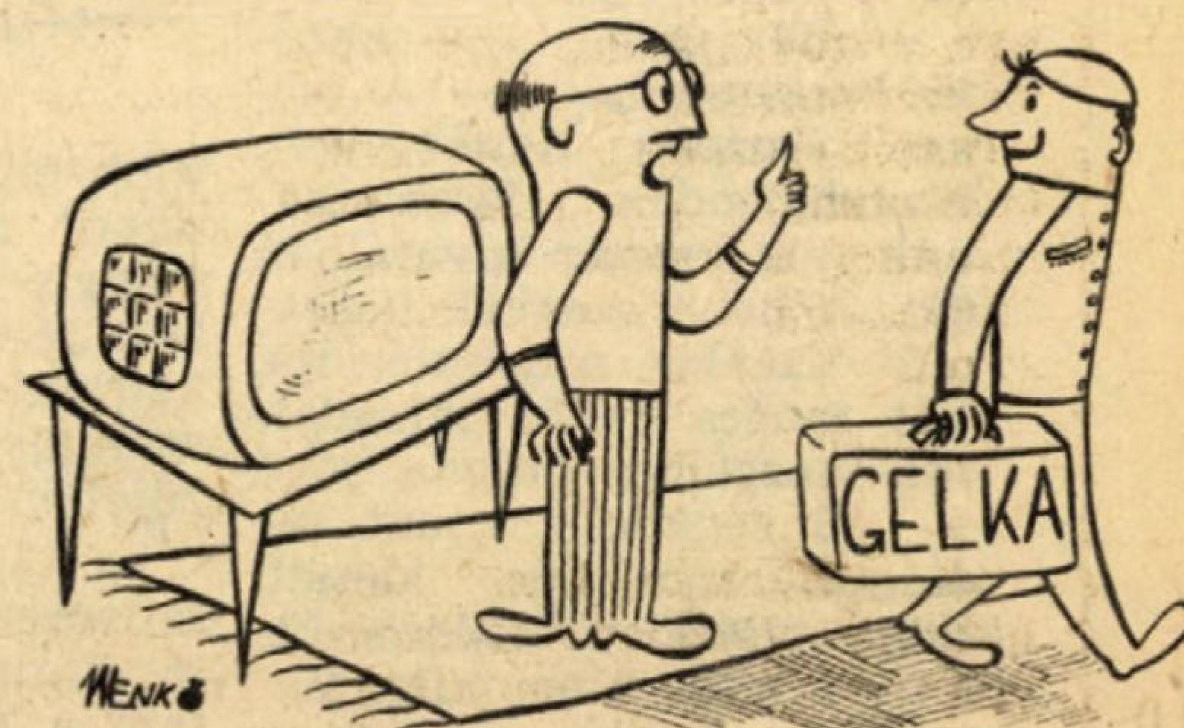
Egy Kongóban élő rokonomnak levelet küldtem légipostán. Mivelhogy nem ismertem a postai díjszabást, bementem a Bosnyák téri postahivatalba, ahol kifizettem az általuk megállapított 3 forintos portódíjat.

Néhány nappal később értesítés várt a lakásomon, amelyben ez állt: postaküldemény érkezett a részemre, és az a Verseny utca 3. szám alatti postahivatalban átvehető. Rögtön autóbuszra ültem, mert nagyon vártam egy fontos levelet. Legnagyobb meglepetésemre a Verseny utcában 1,30 forint lefizetése ellenében újabb értesítést kaptam. Ezen közölték velem, hogy a hiányosan díjmentesített, Kongóba küldött levélért még 1,30 forint portódíjjal tartozom. Hát ez aztán igazán kedves a postától! Ők tévednek, én pedig fizethetek. Ráadásul még jól meg is sétáltatnak...

Veress Péter

XIV., Mogyoródi út 71/b.

Igényes ember

– A műsort nem javítja meg?

Záróra a Mezőgazdasági Kiállításon

Pusztai Pál rajza

– Szia, Mari! Kilenckor az Emke-grillben!

Siker a bürokrácia elleni harcban!

A vidékről szóló anyagok ritkán kerülnek a fővárosi lapok első oldalaira. De ezúttal terjedelmes cikkek méltatták a hallatlan diadalt: Nagybelénden sikerrel járt a bürokrácia elleni harc! Akadt olyan újság, amely odáig ragadtatta magát, hogy már országos eredményeket vázolt az olvasó lelki szemei elé. Ez a lap név említése nélkül emlékezett meg egy bizonyos személyről, aki kiemelkedő érdemeket szerzett az akcióban. Ki lehet ez az ember? — kérdeztem, és néhány nap múlva már tudtam: régi ismerősöm, dr. Benga, államilag engedélyezett maszek magánnyomozó, aki a Kormány Érdeklődési Hivatalának megbízásait szokta teljesíteni.

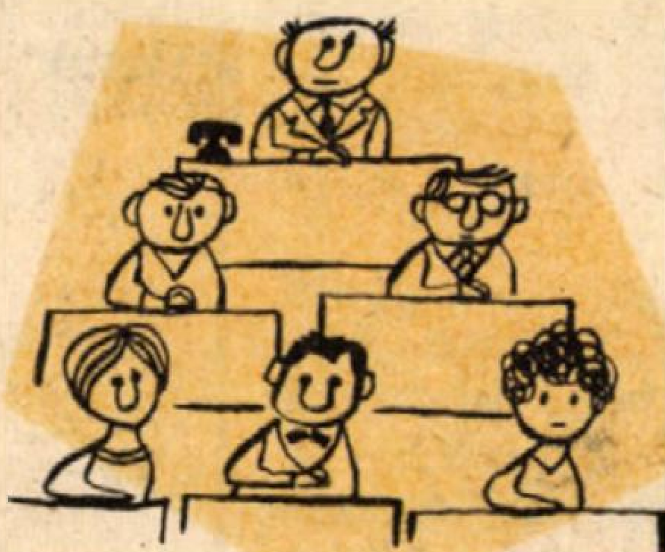
Másnap ott ültem a Mester előtt.

— Hát igen... — kezdte beszámolóját. — A lecke ijesztően nehéz volt. Nagybeléndek lakosságának fele immár hivatalban ült. A helyi szervek létszámát tizenkét minisztérium, két tanács és öt társadalmi mozgalom hagyta jóvá — mindegyik központ kielégítő indoklást kapott, hogy miért nélkülözhetetlen a számtalan alkalmazott. — Mikor megérkeztem, hét teherautó vonult el —, a rakomány: iratok, kimutatások, statisztikák. Mindez azonban nem érdekelt. Tüstént félretétettem a hét teherautó rakomány iratot és egyetlen statisztikát kértem: kimutatást arról, hogy mennyi az egyes szervek, hivatalok létszáma és mekkora a vezetőinek a fizetése.

— No és?

Láttam, hogy lassú felfogásúnak tart, amiért még mindig nem értem.

— Uram — magyarázta —, akár hiszi, akár nem, a válaszokból ki is derült a nagy összefüggés: minél

több embert irányít valaki, annál nagyobb a fizetése. Vagyis minden vezető abban érdekelt, hogy növekedjék a beosztottak létszáma, és nem az ellenkezőjében. Világos?

— Világos — hebegtem a felismerés gyönyörétől bágyadtan. — És? — sürgettem a kibontakozást.

— Nos, azt a javaslatot tettem, hogy fordítsák meg a fizetés rendszerét — minden vezető annál nagyobb fizetést kapjon, mennél kevesebb dolgozót irányít. A javaslatot elfogadták. Szocialista verseny indult meg a létszámok csökkentésére. A beadványok özöne követelte a felesleges munkakörök megszüntetését, a felesleges munkaerők áthelyezését. Kolosszálisak voltak az eredmények. Egy hónap alatt az egyes hivatalok létszáma nyolcvan százalékkal csökkent. Ennyi az egész.

És hátradőlve karszékében füstkarikákat fújt a mennyezet felé.

Én is becsuktam jegyzetfüzetemet. Inkább csak udvariasságból, mint őszinte érdeklődéssel tettem fel egy zárókérdést:

— Most, milyen munkán dolgozik, Mester?

— Az Érdeklődési Hivatal megbízott, hogy ismét szálljak ki Nagybeléndekre. Meg kell vizsgálnom, mi az oka annak, hogy míg az egyes szervek létszáma jelentékenyen csökkent, az utóbbi két hónapban többszörösére nőtt maguknak a szerveknek a száma. A statisztika szerint Nagybeléndek lakosságának fele mint állami szerv vezetője dolgozik. Most ezt a problémát fogom tanulmányozni.

Gombó Pál

E heti hirdetéseink

VIKENDHÁZI örömök

Este van. Álmos vagyok. Lefekvés előtt tizenöt szúnyogot és húsz legyet csaptam agyon. Már kezdek elaludni, mikor egyszerre döngést hallok. Sajnos, a feleségem is hallja.

– Jaj, apukám, csak még ezt a szúnyogot üssed agyon!

Felkelek. Ötször mellé-ütök, hatodszorra találok. Még szerencse, hogy a szúnyog annyira törékeny állat. Lefekszem, megint kezdek elaludni.

Döngés.

– Jaj, apukám, csak még ezt a szúnyogot üssed agyon!

– Nincs szúnyog – mondom.

– De hallom a döngést!

– Én döngök – mondom ridegen.

– Jaj, ne viccelj, így nem tudok elaludni.

– Te már az oroszlánordítást is szúnyogdöngésnek hallod!

– Üsd már agyon. Te nagy vagy és erős.

– Kicsi vagyok és álmos. Hagyj aludni.

– Mindjárt hagylak, csak még ezt az egy szúnyogot üssed agyon.

(Kimász, öt mellé, hatodik teli, visszafek.)

– Jaj, mondd meg, mit lehetne csinálni, hogy ne legyen annyi szúnyog?

Mondom, hogy mérget szoktak a bokrok közé szórni. Nejem felszólít, hogy szórjak én is. Felvilágosítom, hogy nem vagyok Lukrécia Borgia, hogy méreg legyen a pizsamakabátom zsebében.

Egyszerre halk neszezést hallani.

– Egér! – sikít halkan a feleségem.

– Szú – mondom én.

– Egér – mondja ő elhalón.

– Masztodon – akarom lezárni a vitát.

– Egér – tart ki a téma mellett. – Nézd már meg, hogy lehetsz ilyen gyáva.

Felkelek. Megzörgetem a szekrényt, hogy kiszaladjon mögüle az egér. Nem szalad ki mögüle semmi.

– Na látod – mondom, és visszafekszem.

Félperc múlva halk zörej.

– Te! Nem hallod? – suttogja a feleségem.

– Semmi. Én rágom a falat. Mészhiányom van.

– Pszt! Ne beszélj olyan hangosan, mert elszalad.

– Édes szívem, hát nem azt akarod, hogy elszaladjon?

– Jaj, ne facsard már úgy ki a szavamat! Légy szíves, küldd ki a szobából.

Felkelek, kinyitom az ajtót. Ha tényleg van egér a szobában, és ha valaha is megrágott egy illemtankönyvet, akkor ezt meg kell értenie. És tényleg csönd lesz. Boldogan elalszom. De alig kezdek neki, újra felébreszt a feleségem.

– Jaj, megint egy szúnyog. Itt döng a fejem körül!

Felajánlom, hogy rágyújtok és ráfújom a füstöt, attól biztos elmegy a szúnyog. De aztán mégse gyújtottam rá. Reggeli előtt tíz perccel ugyanis nem szoktam rágyújtani.

Csató János

Hazafelé a Balatonról

Pusztai Pál rajza

– Remek kis rádió ... És mondd, milyenek a japán férfiak? ...

UTAZÁS ÉS IDŐPARADOXON

A londoni „Daily Mirror" Cassandra nevű közírója borzadva ír a hangnál gyorsabb repülőgépek menetidő-bonyodalmairól.

Egy példát választ ki. Ha valaki elindul Calcuttából éjfél után, megérkezik Kairóba éjfél előtt. Innen továbbrepülve megérkezik Londonba valamivel éjfél után, majd folytatva útját, megérkezik a kanadai Montrealba egy nappal előbb, mielőtt elindult ...

Cassandra ezzel fejezi be fejtegetéseit: *„Kérem a biciklimet!"*

Körhinta

Mészáros András rajza

– Nem rám tartozik!

Ventillátorhiány

– Mit csináljak? Ezt a megoldást ajánlották.

Nyári sláger

Nem közölhető kéziratot küldtek:

K. Margit, Harkány. — L. Éva, Bp. IX., Ferenc tér. – A. László, Bp. II., Ürömi u. – H. János, XI., Villányi út. – Sz. Béláné, Bp. VIII., Üllői út. – B. József, Sásd. – P. Mihályné, Bp. VII., Dob u. – F. Dezső, Debrecen. – P. Pál, Bp. VIII., Nagyfuvaros u. – B. Jenő, Bp. XIV., Fogarasi út. – H. Tamás, Bp. V., Szt. István krt. – H. Miklós, Bp. XIII., Sziget u. — T. István, Komárom. – G. Róbert, Bp. XIII., Fürst S. u. — Sz. László, Székesfehérvár. S. Márton, Bp. VIII., Királyi Pál u. – V. Mária, Nyársapát. – M. Éva, Bp. XXI. – S. F. Bp. XIX. – G. Imre, Bp. VIII., Mező I. u. – Sz. J. Bp. XV., Széchényi u. – G. Katalin, Gödöllő. – B. Béla, Szeged. – Cs. Zsuzsa, Badacsonylábdihegy. – Sz. János, Eger. – M. Éva, Bugyi. – M. Áné, Bp. I., Donáti u. — K. Éva, Bp. – R. Béla, Bp. XIX. – F. Béla, Bp. XIV., Kassai u. – K. Béláné, Bp. V., Gerlóczi u. – D. János, Gyöngyös. – K. József, Kaposvár. – A. M. Pécs. – K. Gábor, Pomáz. – M. F. Bp. XII., Szilasi u. – B. Vilma, Bp. II., Áldás u. – S. Imre, Bp. IX., Dési Huber u. – – Sz. Márta, Bp. II., Gábor Á. u. – M. Edit, Csillaghegy. – J. József, Kaposvár.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

A TELEFONSZÁMLA NÖVEKEDÉSÉNEK VESZÉLYEI

Kedves Ludas!

Júliusi telefonszámlám 103 forintot tett ki, ami jó százszázalékos emelkedés az elmúlt hónapok átlagához képest. Gondoltam, megreklamálom. Megpróbáltam felhívni a Díjbeszedőt, nem sikerült. Hol foglalt volt a telefon, hol nem vették fel. Felhívtam a központjukat. Elmondtam panaszomat, mire ők „átadjuk az illetékeseknek!" – felkiáltással továbbpasszoltak, mint Sándor Csikar. Innen is tovább passzoltak (ilyen a magyar csatárjáték!). Ott végre adtak egy másik számot, hívjam a „Teréz" előadóját. Hívtam a számot, a kapcsolás létre is jött, de az előadót nem kaptam meg, ellenben megkaptam a „József" előadót. Istenkém, az is valami, gondoltam. Végre közölték velem, hogy a számla helyesen volt kiállítva. Most vagy belenyugszom ebbe, vagy tovább telefonálok, s akkor a következő hónapban háromszoros lesz a telefonszámlám. Lelkiismeretem tiszta, júliusban sem beszéltünk többet, mint más hónapokban, panaszommal viszont fordulhatok először írásban a József Távbeszélő Központhoz, majd az ENSZ Biztonsági Tanácsához...

Hegedűs Józsefné

Bp. IX., Szamuely u. 60.

A kirakatban

Vasárnap hallatlan luxust engedek meg magamnak: kávéházban reggelizem. Érzésem szerint ugyanezt a luxust még tízmillió magyar polgártársam is megengedheti magának, de ma ezek közül, úgy látszik, soknak egyéb a gondja-dolga: a kávéházban egyelőre alig vagyunk. Kedvemre válogathatok az asztalokban, végül is egy olyanhoz ülök, amely a kirakatablakban áll. Meleg délelőtt ígérkezik, nem fog ártani egy kis levegő a komplett mellé. Az ifjú pincérgyakornok már hozza is: semmit se felejtett el, semmit se lötyögtetett ki. Külön kiskancsóban a tej, másikban a dupla fekete; üvegtányérkákon a vaj meg a dzsem; a két zsemlén alig érezni, hogy másnaposak. A jéghideg szódában pezseg a szénsav. Barátaim, az élet szép – tinektek magyarázzam?! Vállalom a hedonista életszemléletet, vállalom a fridzsider-kispolgárság vádját: élvezettel kezdek neki a reggelizésnek; kortyolok egyet a kávéból, harapok egyet a megkent félzsemléből.

És ekkor hirtelen rövidzárlat: pavlovi reflexeim megszűnnek működni. Talán a kávé savanyú? Vagy a dzsem keserű? Nem. Mindössze az történt, hogy néznek. Néznek, amint a kávéház kirakatában reggelizem.

No nem feltűnően. Nem bámulnak, mégcsak nem is néznek talán, mindössze rámpislognak. Lopva figyelnek. Senki sem áll meg a széles ablak előtt, mindössze óvatosan, alig észrevehetően lassítják a lépteiket. És nézik, ahogy reggelizem.

Az első pillanatban úgy vélem: vadonatúj ingkabátomban gyönyörködnek, s már szégyellni kezdem magam: én egyszerű halványkéket szerettem volna s az eladónő alig tudott erre a szép sárga-piros csíkosra rábeszélni. Aztán a borbélyomra gyanakszom: mégis tett egy remekbesikerült hullámot gyérülő fürtjeimbe, vagy egy óvatlan pillanatban – a kormány és a Fradi hibáinak

taglalása közben – mégiscsak belenyírt egy modernet a borotvájával a fejbúbomba?

De nem. A kávéházi ablak kirakata előtt lassítva elsétáló pesti felebarátaim nem a frizurámat nézik, nem is az ingkabátomat.

Kizárólag a számat és a kezemet. E két testrészemet is összefüggéseiben bámulják: a kezemet, amint az ételt a számba rakja.

Van, aki elismerőleg bólint: nyilván tetszik neki ahogyan eszem. Van, aki megvonja a vállát: ha nekem az efféle reggeli jó!... ő bezzeg két tojást is rendelt volna pohárban, de persze, ahány kirakat, annyi reggeli. Egy ifjú ember együttérzése jeléül felém lódítja a táskarádióját, hadd halljak én is valamit a könnyűzenéből. De lehet, hogy csak azt akarja demonstrálni: ha nem ennék vasárnap komplettet a kávéházban, nekem is telne efféle Oriontonra. Egy apa ujjal mutogatva magyaráz a gyerekének. Vagy azt mondja, hogy „ha felnősz, te is csinálhatsz ilyesmit", vagy azt: „látod, ide jutnak a pazarló, maszekoló, bércsaló bácsik." Egy kiborotvált pasas rosszallóan csóválja meg a fejét; ő már tudja, hogy nyolchuszat fogok fizetni és sokallja. Végre jó barátom közeledik felém, az író; na, hálistennek, nem leszek egyedül, nem bámulnak magamban, – de elmegy előttem, közben ő is lassít és összevonja a szemöldökét. – Erre persze van időd – mondja a szemöldöke –, de hogy a darabomat elolvasd, arra...

Kezdem úgy érezni, hogy a tej megsavanyodott, a kávét túlpörkölték, a vaj művaj és a dzsem sárgarépa ízű. Belekóstolok a szódába, aztán kiköpöm. Langyos és nincs is benne szénsav.

Fizetek és hazamenekülök. Jövő vasárnap otthon fogok reggelizni. De a szoba mélyén, mert az utcánk keskeny és a szemközti lakásból át lehet látni.

Rácz György

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel: 343–100. *142–220. – 64.4992 – Kossuth Nyomda, Budapest – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504

Kis nyári levelező

Aki nyaral, annak nemcsak joga, hanem kutyakötelessége is képeslapokat írni.

Velemszületett indiszkréciόm folytán sikerült betekintést nyernem üdülőtársam, Prepatics Béla magánlevelezésébe. A tanulságos anyagot azért publikálom, mert a fogalmazás sokak számára ma még megterhelést jelent. Nos, e néhány, szövegmintának is beillő dokumentummal talán tudok némi segítséget nyújtani az anzikszíráshoz:

TISZTELT KÁZMÉR BÁTYÁM!

Idén Balaton-Izére utalt be a sors és a Szakszervezet. A koszt egyhangú, viszont a társaság vegyes. Hálistennek a szomszédom pont egy volt báró, aki beilleszkedett, de azért még prímán tud bridzselni.

Kézcsókom Agátha néninek

EGYETLEN GYÉMÁNTNYUSZIM!

Micsoda szörnyű pech, hogy Nélküled kell nyaralnom! A hegyek, a völgyek, a fák, a madarak, a vizek és a tüzek mind-mind csak Terád emlékeztetnek. Éjszakánként, továbbá délután 2–4-ig kizárólag Rólad álmodom.

Rabszolgád

EGYETLEN CSILLAGMÓKUSOM!

Micsoda szörnyű pech, hogy Nélküled kell nyaralnom! A hegyek, a völgyek a fák, a madarak, a vizek és a tüzek mind-mind csak Terád emlékeztetnek. Éjszakánként, továbbá délután 2–4-ig kizárólag Rólad álmodom.

Rabszolgád

HAVEROM!

Hogy itt micsoda klassz nők szaladgálnak, az valami fantasztikus! Egy elsőosztályú cicát teljes gőzzel fűzök. Majd otthon az egész mókát részletesen elmesélem...

Haverod

DRÁGA SZÜLEIM!

Én jól vagyok, remélem ti is jól vagytok. Jövő szerda délután érkezem. Vacsora hagymás rostélyos, csokitorta tejszínhabbal és jégbehűtött (!) szódavíz legyen.

Ölel szerető fiatok:

D. F.

A JÓ HÁZASSÁG TITKA

A gyakori közvéleménykutatások között is érdeklődésre számíthat az a körkérdés, amelyet Párizsban francia nőknek tettek fel: Mi a titka a jó házasságnak? A titkok közül elsöprő többséggel az első helyre a PÉNZ került. Helytelen lenne persze azt hinni, hogy a SZERELEM nem szerepelt a közvélemény szavában. Az ötödik helyet foglalta el.

ÉLJEN GOLDWATER!

Rengeteg szemrehányó levelet kaptam Amerikából az elnökválasztással kapcsolatos cikkeim miatt. Ebből is látható, milyen nehéz az igaz ügyet szolgálni.

Íme, néhány idézet amerikai postámból:

„Maga szerencsétlen! Minél inkább támadja Goldwatert, annál inkább segíti. Ha azt akarja, hogy ő legyen az elnök, csak támadja tovább! Ideje volna már megtanulniok, hogy mi, amerikaiak, mód felett utáljuk, ha minket európaiak akarnak kitanítani!"

„Ide figyeljen, csacsi európai! Magát Goldwater imáiba foglalja! Ahogy Arizónában mondják: a barátaimmal csak elbánok valahogy, de az ellenségeimet áldja meg az isten! Maguk a végén elnökké támadják Barryt. Itt vagyok például én. Nemrég még egyik vezető tagja voltam az »Állítsátok meg Goldwatert!« — mozgalomnak, de amióta elolvastam a maga Goldwater-ellenes cikkeit, kezdem belátni, hogy Goldwater nem is olyan rossz fiú. Mi, pirosvérű, százszázalékos amerikaiak nem szeretünk európaiakkal egyetérteni."

„Hé! Mit képzel maga? Maga fogja nekünk megmondani, kit válasszunk elnöknek? Ha tudni akarja, a múlt hónapban még le akartam ütni Goldwatert, de most már kezdem megszeretni. És ha továbbra is beleüti azt az előkelő európai orrát a mi ügyeinkbe, megcsókolom Goldwater lába nyomát is!"

Ennek fele sem tréfa! Ezek szerint tehát esztelen támadásaimmal valójában támogattam Goldwatert, tömegeket állítottam mögéje, s a vége az lesz, hogy megválasztják elnöknek, Johnson pedig politikai menedékjogot kér Európában.

És ennek én leszek az oka! Az egész világ engem hibáztat majd, beleértve Amerikát is.

Hát nem! Ezért én nem vállalom a felelősséget! Elhatároztam,

hogy ezentúl támogatom Goldwatert. Sajnálom, de a világpolitikában nincs érzelgősség.

Szóval!

— Öhöm... khm... hm...

Kedves amerikai barátaim, egész európai szívemmel Goldwater mellé állok. A mi öreg kontinensünk egyszerűen rajong érte. A Fehér Házba vele!

Felvilágosodott ember! Nincs benne faji elfogultság. Áruházaiban bárki bármit vásárolhat, tekintet nélkül bőrének színére.

A béke embere! Szélsőségesen békebarát. Nemegyszer kifejtette, hogy egy atomháború után szinte az örök béke köszöntene be bolygónkra.

A békés együttélés bajnoka! Még a Szovjetuniót is hajlandó elismerni, ha a szovjet kormány átengedi a GUM-ot a Goldwater-áruházérdekeltségnek.

Kiváló sportember! Csak azért nem hívta ki még Sonny Listont és Cassius Clayt, mert nem akar négerverő lenni.

A tudomány embere! Ha nem is atomfizikus, de atomstratéga!

Szereti a zenét, kivéve persze a kommunista zeneszerzőket, mint például Csajkovszkij, Muszorgszkij, Borodin, Sosztakovics és Hacsaturján.

Nagyszerű a humorérzéke. Aki még nem hallott Goldwater-beszédet, az nem tudja, mi a nevetés.

A szabadság embere! A szabadság védelmében még a polgárjogokat is hajlandó eltörölni.

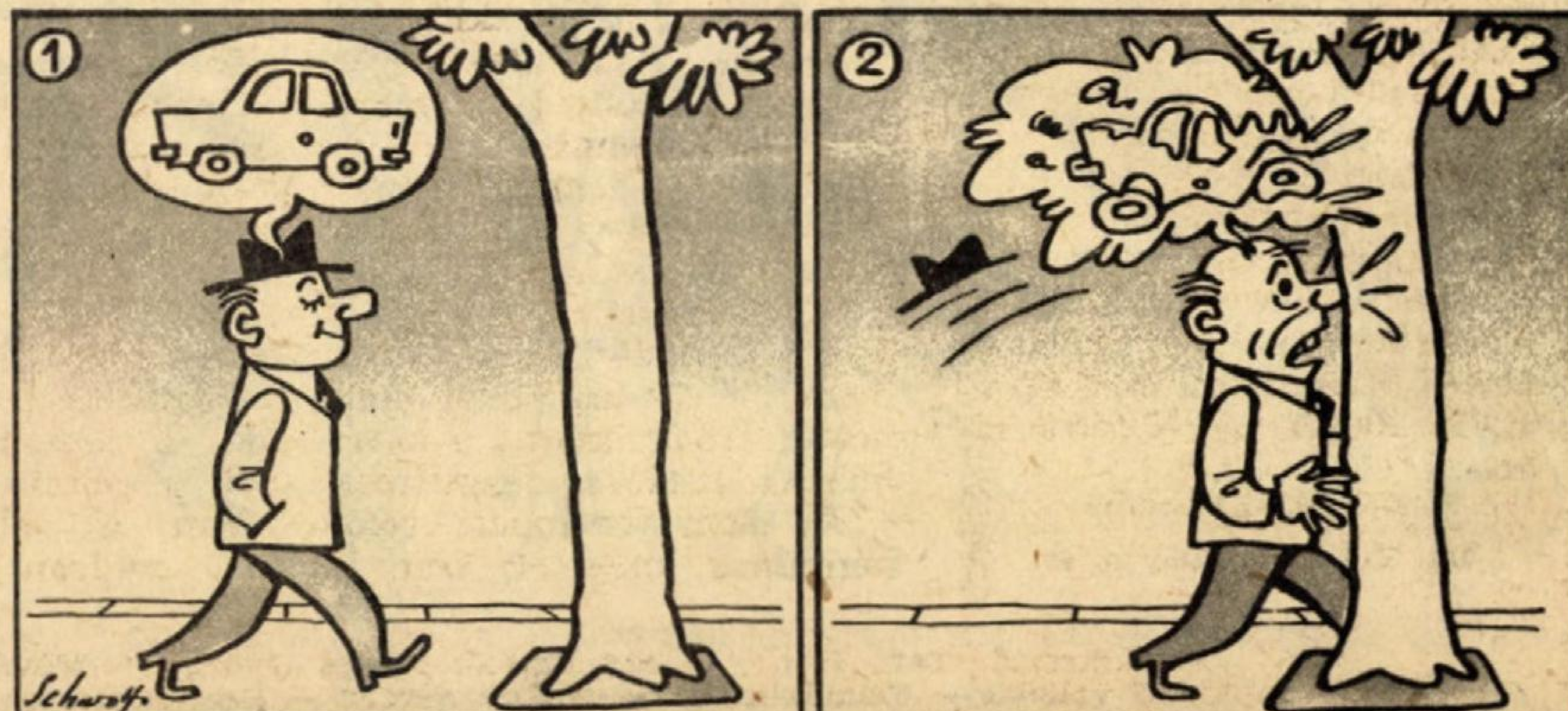
Azt hiszem, ennyi is elég annak bizonyítására, hogy ő az az ember, akiről valaha Lincoln mint utódról álmodott.

Egy szó, mint száz, kedves amerikai szavazópolgárok, válasszák meg Goldwatert! Nem felejtik el?

Kösz!

Feleki László

Ábránd

NEM LESZ EBBŐL NEKEM VALAMI BAJOM?!

– Rémes éjszakáim vannak... Már kétszer azt álmodtam, hogy önálló véleményem volt...!

– Szent isten, ha ezt megtudja a főnököm!...

– Nyissa ki a száját, kérem!
– Jó lesz az nekem, doktor úr?

– Parancsolj, öregem! Miért én lőjjem mellé?

– Úgy gondolja, hogy most már nyugodtan lőhetek?

– Ajjaj, rámmosolygott a főnök!...